

The Oasis Plan: LaRouche's Vision for Peace and Economic Development in Southwest Asia (Middle East), with English transcript

The Oasis Plan:

LaRouche's Vision for Southwest Asia

Released February 11, 2024 by the LaRouche Organization at
this permanent link.

<https://www.youtube.com/watch?v=hjffHIIiXPmE&t=1s>

Here is the transcript:

Cease-fire now!

The whole world is witness to the horrors being inflicted upon the Palestinian people, shared with us every day in video form. But the destruction continues, actively supported by the United States and a diminishing number of other countries. Humanity's moral fitness to survive is being tested. The horror show must end, starting with an immediate, unconditional ceasefire.

At the time we are recording, South Africa's action against Israel for genocide at the International Court of Justice will be heard in just a few days.

Peace is possible, but it is not the peace of a return to

October 6! Before the Hamas invasion of October 7, the Palestinian people and the whole region popularly known as the Middle East were living in a terrible reality, as a cauldron of conflict deliberately maintained for geopolitical aims, an unsustainable and unjust tension.

The solution requires the recognition of a Palestinian state, in accordance with UN Security Council Resolution 242, which was unanimously adopted by the Security Council in 1967. This is the first step towards a long-term solution, such as the two-state solution supported by Schiller Institute founder Helga Zepp-LaRouche.

The solution though, is not local, is not regional; it has to be international today. China has proposed an international peace conference to develop a lasting vision for realizing Palestinian-Israeli and Arab-Israeli peace.

The mistakes that led to the lost chance of the 1993 Oslo agreement must not be repeated. Security guarantees for all parties in the region must be agreed upon. And this includes finding solutions for the potentially explosive situations elsewhere, in Lebanon, Syria, Iraq, Yemen, Libya, and Sudan, all products of decades of dangerous geopolitics.

The Oasis Plan, proposed by Lyndon LaRouche

But without economic development, without a viable and meaningful path of progress into the future, political agreements in themselves are unsustainable. The people of the region must know that their children will enjoy a better future, a better life. Peace through economic development is the only successful basis for a lasting, just peace in the region. This is what Israeli Prime Minister Yitzhak Rabin came to realize – there is no purely military basis for peace or security; development is essential.

A template for peace through economic development already exists, in the form of the LaRouche program of building a

World Land-Bridge, today exemplified by China's Belt and Road Initiative joined by more than 150 nations, including all the neighbors of Palestine and Israel. The World Land-Bridge is not only a specific plan for growth; it is a rejection of anti-growth hegemonism in the form of neo-colonialism and green Malthusianism.

A strong economic reconstruction and development plan is needed for a viable Palestinian state, in particular.

Lyndon LaRouche (1922-2019) laid it out 30 years ago. [Lyndon LaRouche was an American economist and statesman who founded the LaRouche political movement, which includes the Schiller Institute.]

It is called the Oasis Plan.

Immediately after the 1993 signing of the Oslo Accord in the White House by Israeli and Palestinian leaders, Lyndon LaRouche and his associates urged those parties *and the international community* to implement economic development projects to sustain, to advance the peace process. LaRouche and his associates developed the Oasis Plan, which included both certain economic aspects of Annex IV of the 1993 Oslo Accord – which was called the “Protocol on Israeli–Palestinian Cooperation Concerning Regional Development Programs” – plus it called for additional crucial water and power and other projects that LaRouche had noted were needed in the mid-1970s.

The Oasis Plan focused primarily on addressing the greatest barrier to development in the region – the shortage of fresh water – through the construction of a network of desalination plants that could turn the plentiful seawater into freshwater. And these plants would not only be on the Mediterranean coast; they would be built along two new canals: one connecting the Red Sea with the Dead Sea, and another connecting the Dead Sea to the Mediterranean. To be clear, these new canals or aqueducts are not for cargo shipping, as an alternative to the

Suez Canal – their purpose is to transport water. Because of the low elevation of the Dead Sea, which is more than 400 meters below sea level, the flowing water could also provide hydropower electricity along the way, which could help to power the desalination plants and development more generally. The plants could also be powered by the large quantities of natural gas off the shores of Gaza, Israel, Lebanon, Syria and Egypt. But most importantly, the Oasis Plan calls for going beyond hydropower and chemical fuels altogether, through the construction of nuclear power complexes along these canals and on the shores of the Mediterranean and the Red Sea, to produce plentiful electricity and to desalinate seawater to green the vast deserts of the region and to power an industrialization process in Palestine, Israel, Jordan, Syria, Lebanon, and Egypt.

The use of nuclear power for energy would liberate the region's hydrocarbon resources to be used chemically, to produce industrial materials through intermediate petrochemical products.

The nuclear powered complexes could use inherently safe pebble-bed high-temperature gas-cooled reactors, of the type just brought into operation in Shidao Bay, China.

The new man-made rivers created by desalination will tremendously expand the potential for agro-industrial development across the region, making the deserts – and the economies – bloom!

LaRouche explained the necessity of developing new sources of water in a 1994 speech. LaRouche:

“One cannot meet the indices of water consumption for a modern population, for both the Palestinian and Israeli populations, under present conditions. There is a conflict over water because the Israelis have, frankly, been using their conquests to take water from everybody. It's one of the

conflicts with Syria on the Golan Heights issue. It involves, in Lebanon, the Litani River, and things of that sort.”

The power and water development have to be accompanied by a network of transportation infrastructure upgrading the physical connectivity between all the nations of the region, turning a region of conflict, a barrier to connectivity, into a hub of interaction, into a crossroads.

A highway connecting the West Bank with the Gaza Strip, linking the Palestinian state, is an absolutely essential feature of this network.

Regional highways and rail networks will allow the entire area to operate from a higher economic platform.

LaRouche also proposed an expansion of the Suez Canal, with industrial zones on both sides, a task that has been accomplished by Egypt in recent years.

LaRouche argued since 1975 that this region, which is the crossroads of civilization and located geographically between the Indian Ocean and the Mediterranean and between Europe, Asia, and Africa, has a unique position as an industrial and logistics hub. Oil and natural gas will be feedstocks for industrial production of plastics, paints, and many other useful materials, rather than being exported as a raw material, to be used primarily for simple combustion.

The upgrading of connectivity to enable higher levels of development has been a key feature of the 2013 China-proposed Belt and Road Initiative.

Using this region as a land-bridge between continents, with the major powers like the U.S., China, Russia, and the EU contributing to its development, will stabilize the area and, along the way, help cement the better relations among the superpowers that will have been necessary to bring it into being.

Scientific, technological, and cultural cooperation and exchanges are key elements in the transformative process the Oasis Plan represents.

By cooperating to fight the desert, rather than each other, the people of the region will better be able to recognize the humanity in each other, the common capability of human beings to discover principles of nature and to transform our relationship to the environment around us. There are no human animals.

So, how will we pay for all this, and who's paying?

Funding

Part of the funding will come from financial aid, made more possible by beating swords into plowshares, by converting the industrial and research capabilities of the military-financial complex into productive uses, as detailed in a study by EIR.

Apart from international aid, \$100 billion in *credit* can be realized, over a decade, for the reconstruction of Palestinian areas and the full building out of the Oasis Plan infrastructure. This can be organized through development banks associated with BRICS-plus nations, including the Islamic Development Bank in Saudi Arabia; the New Development Bank headquartered in China; and other national development banks of the Southwest Asia region. The sovereign wealth funds of the major regional BRICS-plus nations can help capitalize these development banks for this purpose. The countries of the Gulf Cooperation Council have sovereign wealth funds holding some \$4 *trillion* worth of capital. This has traditionally been placed in financial, banking or real estate assets of the bankrupt trans-Atlantic system. Now, these countries are looking for more productive investments instead, in Eurasia and Africa.

This investment can be concessionary development loans from these banks – for example of 20 years duration with interest

rates of 2% and an initial grace period of 5 years if necessary.

The debt service payments on these development loans, at least if they're made in the immediate future, would have to be made by the State of Israel, as the state currently occupying and taxing the entire area of Israel and Palestine today. The United States, and perhaps other nations, as determined at an international peace and development conference, should be the guarantor for these debt service payments.

The organization of the reconstruction work and building of the Oasis Plan infrastructures can be organized under authority of the United Nations Peacekeeping Missions Military Logistics Unit, and the United Nations Relief and Works Agency for Refugees in Palestine, and any other authorities that are required.

These arrangements should all be formally agreed upon by the nations involved in the framework of an international peace conference on Israel and Palestine, which must urgently be organized. International commitments to development, both through these particular projects and *as a paradigm*, must be made.

A peace vision

Achieving peace in Southwest Asia, not only between Israelis and Palestinians, but among all the countries of the entire region, will mark a new epoch in human history, as a region known for conflict transforms into one of connectivity, standing at the crossroads of three continents.

The Oasis Plan is not some distant aspiration of what can be achieved years in the future *after* the peace. It is only through a paradigm of international relations supporting this approach, that peace is even possible!

An end to the killing, a ceasefire is urgently needed now. But

just as urgently is needed a vision for durable peace that will, at long last, shape a peaceful and prosperous destiny for the region.

Every minute the war continues brings more death, more bitterness, more difficulty in achieving shared prosperity. It must end now!

Justice for those who have died, those who have been injured, those who have suffered, demands that the awful violence awaken the conscience and intellect of the international community, not simply to say “never again” but to end, forever, the geopolitical paradigm that is the origin of most conflict in the world today. The Oasis Plan cannot today be implemented as a purely regional plan – a new security and development architecture is required globally.

The voices of the Global South are becoming stronger and more confident. Moral authority, now and in the future, depends on how we act today.

LaRouche wrote in 1978:

“The only human thing is to give the lives and suffering of the dead meaning, not merely by establishing peace in the Middle East, but by establishing the basis for peace which gives fulfillment to the lives of the present and future generations of the Palestinians and other Arabs, and thus purpose and fulfillment to the sacred lives of the dead.”

This applies to Israelis as well.

How about you? Will you act to give meaning to the lives of those who have perished? Will you be a voice for peace and development?

Epilogue

I'd like to thank you for watching. To learn more about the Oasis Plan and for ways to support The LaRouche Organization's

efforts to make it a reality, follow the link here and in the video description. And if you haven't already subscribed and turned on notifications, be sure to do that to stay up to date on the progress of this vision.

Skriv under for at støtte Oase-planen:
https://schillerinstitute.nationbuilder.com/support_the_larouche_oasis_plan_for_peace_and_development_in_southwest_asia

---

Møde den 2. marts: Støt LaRouches Oase-plan for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og området.

Se også videoen fra 2. del om atomkraft for Oase-planen og internationale udvikling

Talere: Ulla Sandbæk, fhv. præst og parlamentariker; Thomas Grønlund Nielsen, fysiker; Tom Gillesberg, formand.

Program:

1. LaRouches Oase-plan for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina

Tom Gillesberg, Schiller Instituttets formand

Tom vil vise Oase-plan videoen. Du kan også se den her, med skriftlig dansk oversættelse:

Video: Støt LaRouches Oase-plan for fred og udvikling mellem Israel og Palæstina, og i Sydvestasien

2. Danmark har pligt til at forhindre Israels folkedrab i Gaza
Gæstetaler: Ulla Sandbæk fra borgerforslagets initiativgruppe.

Pastor emerita dvs. pensioneret præst
Medlem af Europa-Parlamentet for Folkebevægelsen mod EU 1989-1994 og for JuniBevægelsen 1994-2004.
Folketingsmedlem for Alternativet 2015 – 2019.
Art of Living lærer på Vestbredden i Palæstina 2004-2011, 2 gang 3 mdr. hvert år, hvor hun underviste kvindelige politiske fangere.

3. Atomkraft for Oase-planen og international økonomisk udvikling
Gæstetaler: Thomas Grønlund Nielsen

Cand. Scient. i fysik fra Niels Bohr Institutttet.

Forfatter til atomkraft trilogi:

- "Niels Bohr må vende sig i sin grav" (2013)
- "Den Grønne Atomkraft" (2018)
- "Den grimme atomælling" (2022)

(Billede: Linked In)

Lyndon LaRouches Oaseplan for Sydvestasien/Mellemøsten

Nu på dansk

Følgende 5 min. video om Oaseplanen er fra 2010:

2. Følgende uddrag med Harley Schlanger fra Schiller Instituttet, som begynder 12 min. inde i den øverste video:

Lyndon LaRouches Oaseplan for Sydvestasien/Mellemøsten

Et uddrag fra: At vinde krigen mod krigspartiet

Manhattan Project Dialogue, Saturday, October 21, 2023

HARLEY SCHLANGER: ... Jeg vil give jer en kort kronologi [af Lyndon LaRouches arbejde for fred gennem økonomisk udvikling i Sydvestasien/Mellemøsten]. Det er så stort et arbejde, at det ville kræve mange dage og konferencer, og det burde vi gøre. Men jeg vil bare give jer et kort indblik i, hvad han gjorde, og hvordan han formede denne kamp, og hvorfor det i dag er den politik, som han og vores organisation repræsenterer, der er alternativet. Lad os starte med et historisk øjeblik i april 1975. LaRouche blev inviteret til at deltage i en konference i Bagdad for Ba'ath-partiet. Og mens han var der, mødtes han med en række arabiske ledere og kom derfra med et forslag fra irakerne om at samle en udviklingsfond på 30 milliarder dollars til Israel og Palæstina. Da LaRouche præsenterede det for vores medlemmer, var det ganske forbløffende. Han fulgte op på turen til Bagdad med en pressekonference, hvor han annoncerede udgivelsen af sin Internationale Udviklingsbank, som var en opfordring til et nyt monetært system, der ville være sammenhængende med denne pakke af penge til udvikling af Israel og Palæstina.

Lad mig give jer en kort beretning om omfanget af dette. Lige

efter dette skete, bragte vi en overskrift i vores avis, hvor der stod: "Irak tilbyder Israel en fredsplan til 30 milliarder dollars." Jeg var sammen med en gruppe mennesker, der delte den ud ved en tale, som Moshe Dayan holdt på Wake Forest University i Winston-Salem, North Carolina. Der var hundredvis af mennesker, og vi var meget bange for, at hvis vi gik derhen og sagde, at Irak ønsker at afslutte konfrontationen og tilbyder penge, ville folk blive vrede. Men det vi fandt ud af var, at de var meget interesserede i det. Vi solgte hver eneste avis, vi havde, og efter Dayans tale rejste jeg mig op blandt publikum – José Vega-style – og sagde til Moshe Dayan: "Vi har et forslag, som Lyndon LaRouche har lagt på bordet fra Irak om en udviklingsplan til 30 milliarder dollars for Israel og Palæstina. Vil du støtte det?" Jeg forventede en tirade fra ham, for han havde ry for at være lidt af en hidsigprop, en hård militærleder. Det han sagde var fascinerende. Han sagde: "Det her er meget interessant. Det kan ændre alt. Jeg er meget åben for at høre mere om det." Det viste på det tidspunkt potentialet for LaRouches intervention – det var lige efter krigen i 1973, efter den arabiske olieembargo, efter det, der så ud til at være enden på enhver mulighed for at realisere ideen om en to-statsløsning for Israel og Palæstina.

Da LaRouche introducerede sin politik for Den internationale Udviklingsbank, sagde han følgende: "Med en IDB-politik i udsigt skulle den fredselskende fraktion i Mapai [som var et israelsk parti] snart blive herskende. Israelerne og de vigtigste arabiske stater kunne let blive enige om betingelserne for fortsatte forhandlinger om det palæstinensiske spørgsmål inden for rammerne af en øjeblikkelig fast aftale om samarbejde om udviklingspolitik." Med den tilgang holdt LaRouche møder i løbet af de næste par år, begyndende i 1975, hvor han havde et møde med den israelske leder Abba Eban for at fremme diskussionen om denne tilgang. I 1977 skrev LaRouche en artikel, som blev offentliggjort i et Paris-baseret israelsk nyhedsbrev med titlen: "Israel and Palestine; A Future for the Middle East".

Her er, hvad han sagde i den:

“Generelt, uden direkte forhandlinger mellem Israel og Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation(PLO), kan der ikke blive nogen løsning i Mellemøsten inden for en overskuelig, umiddelbar fremtid. Vi kender alle alt for godt de underliggende forhindringer for sådanne forhandlinger. Vi burde vide, at vi hurtigt må fjerne forhindringerne for sådanne direkte forhandlinger.” Han henviser udtrykkeligt til idéen om, at man først skal have en politisk aftale og derefter gå videre. Det han siger er, at “det objektive grundlag for en løsning i Mellemøsten er den økonomiske udviklingspakke, vi har peget på. Enhver anden tilgang vil mislykkes; vil hurtigt blive nedbrudt til en farce. Men det er ikke blot materielle fordele i sig selv, der skaber grundlaget for fred. Det er det faktum, at regeringernes forpligtelse til at realisere betydelige videnskabelige og teknologiske fremskridt fremmer humanistiske holdninger i befolkningerne.”

Det var den idé, LaRouche havde om sit westfalske princip; om vigtigheden af økonomiske politikker, der viser, at hver side anerkender fordelene ved den anden, som grundlag for fred. Det var hans tema i mange andre artikler i den periode. Han gik imod strømmen, da folk sagde, at man ikke kan forhandle med Arafat, han er ikke villig til at forhandle. Hvad LaRouche skrev i december 1983: “Arafat er den etablerede leder af det, der faktisk er en eksilregering for de palæstinensiske arabere. Hvis vi skal have succes med at forhandle med det palæstinensiske arabiske folk, er det Arafats lederskab, vi skal forhandle med.” Derefter skrev han et politisk dokument, “Forslag om at begynde udviklingen af en langsigtet økonomisk udviklingspolitik for staten Israel.”

Kort tid efter, i april 1986, opfordrede Shimon Peres, som på det tidspunkt var Israels premierminister, til at afsætte en pulje på 25-30 milliarder dollars til at skabe en udviklingsfond for Mellemøsten for de næste ti år. Peres kaldte det en Marshallplan for Mellemøstens udvikling. Lyndon

LaRouche bakkede op om den og skrev flere artikler, hvor han forsvarede den. Men han påpegede det utilstrækkelige i tilgangen. Hvad han sagde på det tidspunkt var, at det, der er nødvendigt, er at tage fat på det mest alvorlige problem, der findes med hensyn til økonomien. Og hvad er det? Det er manglen på vand, og forholdet mellem det og manglen på strøm eller energi. Så mens LaRouche støttede Peres' Marshallplan, og i 1986 havde Peres øget det samlede beløb til 50 milliarder dollars, begyndte han at beskrive, hvordan man kan skabe mere vand til Mellemøsten. Dette er grundlaget for det, der senere, i 1990, blev kendt som hans Oase-Plan. Han sagde, at man var nødt til at have en menneskeskabt Jordan-flod, som kunne flyde og give mere vand til alle de områder, der grænser op til den; herunder Jordan, Israel, Egypten og Den Arabiske Halvø. For at gøre det, sagde han, har man brug for afsaltning. Man har brug for en række atomkraftværker på 300 MW, som giver strøm til afsaltningen. Det vil også give den elektricitet, der er nødvendig for industrialisering og avanceret landbrug. I 1990 skrev han et stykke med titlen: "En fredsplan i arabernes og israelernes sande interesse". Her skrev LaRouche, at vi har brug for "geografisk ingeniørkunst" til at føre kanalerne mellem Middelhavet og Det Røde Hav, og derefter Det Røde Hav til Det Døde Hav, for at skabe vandløb, som med atomdrevet afsaltning til at levere vandkraft og transport, ville give mulighed for industriel og landbrugsmæssig udvikling.

Her er det, han sagde, som virkelig er interessant:

"Man kunne definere den rette tilgang til udviklingen af Mellemøsten, hvis der ikke boede nogen mennesker der i øjeblikket, som hvis vi for eksempel planlagde bosættelsen af Mars: en ubeboet planet, ved hjælp af kunstigt miljø, og så videre." Han fortsatte med at skrive, at opdelingen og fordelingen af vand og strøm skal organiseres, så den gennemsnitlige kvadratkilometer jord kan udvikles til at være produktiv på de nødvendige niveauer for forskellige typer af jordbrug – græsning, afgrøder, beboelse, industri og handel.

Ideen med de to kanaler og den overordnede tilgang til industriel udvikling blev betragtet som revolutionerende. Hvordan kunne man opnå en aftale på dette grundlag? Hvad der skete på det tidspunkt var, at Bush-regeringen forsøgte at gøre præcis det, som LaRouche havde advaret dem imod at gøre. For at forsøge at få en politisk løsning holdt de en konference i Madrid med repræsentanter for palæstinenserne og israelerne, men den førte ingen steder hen. De samme gamle argumenter, de samme gamle kampe, de samme gamle modsætninger; det faktum, at der havde været en række krige siden 1948, i '48 og '56 og '67 og '73, og fortsatte træfninger og terrorisme. Hvordan kunne man få de to sider til at mødes? Mens Madrid-konferencen stod på – og på det tidspunkt var det Yitzhak Shamir, der var premierminister – var der noget andet, der blev sat i gang, da Yitzhak Rabin blev premierminister året efter i 1992. Det var en diskussion bag kulisserne i Oslo, Norge, mellem repræsentanter, der var tæt på Shimon Peres, som var kommet med ideen om en Marshallplan for Mellemøsten, og repræsentanter for Arafat.

Det førte til en aftale i september 1993, kaldet Oslo-aftalen. Det vigtigste ved Oslo-aftalen, og de fleste fokuserer på det faktum, at Arafat og Rabin gav hinanden hånden, er, at de talte om at gøre en ende på fjendskabet. Det var her, Rabin kom med sin berømte udtalelse om, at for at gøre dette, må man have modet til at ændre aksiomer. Og det afspejlede de blot ved at mødes og give hinanden hånden. Det var et meget anspændt øjeblik, indtil de to greb hinandens hænder, kiggede hinanden i øjnene og derefter gik væk og udbragte en skål for hinanden. En skål for dem, der har modet til at ændre aksiomer. Men det, der lå til grund for dette potentiale, var netop LaRouches idé om økonomisk samarbejde og udvikling i de to økonomiske bilag, der var knyttet til Oslo-aftalen.

Jeg vil lige læse et par aspekter af dette. Det økonomiske bilag nr. 3: "Protokol om israelsk-palæstinensisk samarbejde om økonomiske og udviklingsmæssige programmer."

“De to parter er enige om at etablere en israelsk-palæstinensisk komité for økonomisk samarbejde, der blandt andet skal fokusere på følgende.

“1. Samarbejde om vandområdet, herunder et vandudviklingsprogram ...

“2. Samarbejde inden for elektricitet ...

“3. Samarbejde om energiområdet ...

“4. Samarbejde om det finansielle område, herunder et finansielt udviklings- og handlingsprogram til fremme af internationale investeringer på Vestbredden og i Gazastriben ...

“5. Samarbejde inden for transport og kommunikation ...

“6. Samarbejde inden for handel ...” og endelig,

“7. Samarbejde inden for industri, herunder industrielle udviklingsprogrammer, som vil sikre oprettelsen af fælles israelsk-palæstinensiske industrielle forsknings- og udviklingscentre...”

Så det var bilag 3. Bilag 4 befæster dette med ideen om: “Protokol om israelsk-palæstinensisk samarbejde vedrørende regionale Udviklingsprogrammer.” Den taler om et økonomisk udviklingsprogram for Vestbredden og Gaza, en mellemøstlig udviklingsfond og endelig en mellemøstlig udviklingsbank. Alt dette var muligt på det tidspunkt, og det ville have gjort præcis det, som LaRouche foreslog, nemlig at skabe et grundlag hvor folk i de palæstinensiske områder ville se en fordel i at samarbejde med Israel, og israelerne ville se en fordel i at samarbejde med palæstinenserne. Ikke bare for at stoppe drabene, men for at skabe et miljø med gensidigt fordelagtige produktive aktiviteter, som ville hæve levestandarden for folk på begge sider af konflikten. Og på det grundlag ville en to-statsløsning være mulig. Det er kernen i LaRouches ideer.

Hvad skete der med den plan? Tja, den blev først dræbt af

Verdensbanken, for i november 1993 sagde Verdensbanken, at de ikke ville kanalisere penge eller give midler, der kom fra donorer. Præsident Clinton forsøgte blandt andet at rejse midler til dette. Der var donorer, som var parate til at give penge, men Verdensbanken sagde, at de ikke ville give pengene til palæstinenserne, fordi de ikke stolede på dem på grund af "korrupsion". Især var der modstand mod, at Arafat skulle have nogen mulighed for at modtage midlerne. Som et resultat var pengene der bare ikke. Det var et stort problem for opfølgningen. To år senere, den 4. november 1995, blev Yitzhak Rabin myrdet af en mand ved navn Yigal Amir, som var en del af bosætterbevægelsen og især havde været meget aktiv i Hebron, som var et af de største konfrontationsområder mellem de palæstinensere, der boede der, og de jødiske bosættere, som brugte den israelske stats magt til at rykke ind. Mordet på Rabin, oven i lukningen af potentialet for midler, afsluttede muligheden for succes for Oslo. LaRouche har specifikt udtalt i september 1993, efter håndtrykket i Washington, at det er presserende, at de første skridt til disse nye projekter bliver taget med det samme. Ellers var der fare for, at dette forslag ville drukne i begge parters blod. Han identificerede specifikt Sharon-netværkene i bosætterbevægelsen som truslen mod det. Og det var hvad der skete; en mulighed gik tabt.

Som vi ser, er det tilstrækkeligt at se på udviklingen fra 1995 til i dag. Palæstinenserne har stadig ingen stat; faktisk er de nu delt mellem to grupper, hvoraf den ene – Hamas, som Netanyahu nu sværger at udrydde – siden 2009 har Netanyahu og Israel givet midler til Hamas for at opbygge dem som en modvægt til Det Palæstinensiske Selvstyre. Hvorfor det? Fordi Det Palæstinensiske Selvstyre er en nationalistisk bevægelse, der repræsenterer palæstinenserens interesser som nation, i modsætning til Hamas, som er en religiøs bevægelse. Så længe man har Hamas, der kæmper mod Det Palæstinensiske Selvstyre, har man ingen samlet regering at forhandle med. Det er, hvad Netanyahu sagde; han pralede af at gøre det. Det anslås, at mere end 1 milliard dollars blev kanaliseret fra Israel gennem

Qatar til Hamas, som Netanyahu nu siger, at han vil udrydde og udslette.

Så løsningen her er, at man bliver nødt til at identificere, hvad problemet er. Problemet er ikke israelere og palæstinensere, selvom det måske er dem, der udfører de desperate handlinger. Men de handler ikke i egen interesse; de handler i de højere magters interesse, som ønsker at forhindre enhver form for brud med de gamle aksiomer.

På engelsk:

... HARLEY SCHLANGER: Thank you. As I'm sure almost everyone realizes now, we're facing a growing threat of an expanding war in Southwest Asia; at the same time, we have a continuing proxy war against Russia in Ukraine, and some of the neo-cons are pushing as hard as they can to get a war against China over Taiwan. This was made absolutely clear by Biden's nationwide address on Oct. 19th. He had just come back from meeting with Netanyahu and his war cabinet. He pledged eternal support of the United States for Netanyahu and the policy of exterminating Hamas. And then he came back and presented a speech to the American people where he made the link of Ukraine and support for Israel. Why did he do that? Because there's growing opposition to funding the war in Ukraine. This was part of the reason for the ouster of House Speaker Kevin McCarthy, and part of the reason they can't put together a new speakership now for the House. What Biden tried to do was a clever trick; link the two things together as one package. Here's what he said:

"Hamas and Putin represent different threats, but they share this in common: They both want to completely annihilate a neighboring democracy. American leadership is what holds the world together. American values are what makes us a partner that other nations want to work with. To put all of that at risk if we walk away from Ukraine, if we turn our backs on Israel, is not worth it." Then he went on to say, "[H]istory has taught us that when terrorists don't pay a price for their

terror, when dictators don't pay a price for their aggression, they cause more chaos and death and more destruction. They keep going, and the cost and the threats to America and to the world keep rising."

Now if you take that second part of the statement, you could apply it to the United States. Where has been the correct blame on the United States for the wars of aggression by America and NATO? The destruction of Libya, of Iraq, of Afghanistan, of Syria, of Ukraine. They have not been held accountable. People like George W. Bush, Cheney, Rumsfeld, Barack Obama, Hillary Clinton, or Joe Biden. So, to attempt to make this a question of standing up for democracy, this is precisely the line of the leading oligarchs through their Atlantic Council, which sponsored a Summit for Democracy to try and say the divide in the world is between democracies led by America, and authoritarian governments led by Russia, China, and now they throw in Iran, North Korea, and some others.

The attempt to connect these two funding situations—the war in Ukraine and the war in Israel—is an attempt to outflank those conservative Republicans who are opposing the new package Biden presented for Ukraine funding, initially a \$24 billion request. In the budget deal that was reached, they threw that out completely. But listen to what leading Democrats are saying about the importance of Biden's speech. Senate Majority Leader Chuck Schumer applauded his plan and said, "We're going to do everything in our power to ensure the Senate delivers the support of Israel and the rest of the package," that is, Ukraine. Senator Ben Cardin, a Democrat who is head of the Senate Foreign Relations Committee, concurred with Schumer and said, "The linkage has bipartisan support, and is our best shot to get it done now." That's the intent to outflank the opponents of Ukraine funding; but more importantly, what's the real intent here? Permanent warfare to disrupt the potential of nations to break out from the unipolar order or the rules-

based order.

What we've been emphasizing, as you heard from Lyndon LaRouche just before, is that the drive for war comes from higher up; above the elected officials who parrot the demands coming from the think tanks and the corporate cartels. But it's the higher-ups you have to look at. Last week, in the Manhattan Project, I went through LaRouche's assessment, which is that both sides in the Middle East have been played; both sides. The Arabs and Palestinians, and the Israelis. This is something that didn't start just recently; it's an orchestration by the British Empire going back, as LaRouche talked about, for thousands of years, but in the more recent period, going back to the pre-World War I period, when the question was, "How do you replace the Ottoman Empire to make sure that it remains under the control of the British Empire?" That is, the geographical area which we now call the Middle East, but which is essentially Southwest Asia. How do you keep it under the control of the British Empire? This was part of the fight in World War I. The intention to keep Germany and Russia away from each other so that the Trans-Siberian Railroad and the Berlin-Baghdad Railroad did not cut out the power of the British Navy to control international trade and commerce.

In 1916, there was the Sykes-Picot Agreement, where the British and the French carved up the Middle East to make sure that there would not be a coherent plan for nations to develop, but that they could easily be pitted against each other based on national views, tribal interests, religious differences such as Shi'ite and Sunni, and so on. And in 1917, they added to that with the Balfour Declaration, promising a Jewish state in Palestine.

When you look at the developments in recent days and the war expanding in Southwest Asia, this is what LaRouche said is a result of geopolitics. You look at that area, and what's there? It's an automatic natural land connection between Asia

and Europe, and between Asia and Africa. It's a sea connection with the Black Sea and the Mediterranean, the Red Sea, the Persian Gulf, and the Indian Ocean. These were areas central to British control, and that's what geopolitics is about. How do you manipulate governments so that there will be no opposition to a looting policy directed from above by the British Empire? That's the reason, LaRouche says, people are played there.

Let me just give you a brief sense of what I mean when I say the higher-ups involved in manipulation. There's a fellow called Frederick Kempe, who is the CEO of the Atlantic Council, which is one of the leading think tanks for the geopoliticians and the corporate oligarchs. The Atlantic Council is funded by the British government; it's highly integrated into British intelligence; and then it's funded also by corporate cartels from the City of London and Wall Street. Here's what Kempe had to say about Biden's speech Thursday night. He said:

"Historians may come to know U.S. President Joe Biden's speech to the nation as his 'inflection point address'," because Biden said this is an inflection point. Kempe goes on to say, "It was as eloquent and compelling as any he has delivered in his lifetime," which, by the way is not saying much. But then he goes on to say, "It has the potential to be the most significant of his Presidency, and it was choreographed to be seen as such. It was only the second time he has chosen to speak from behind the resolute desk in the Oval Office, and he did it with the backdrop of wars in Ukraine and Israel, and simmering tensions around Taiwan."

Now, to show you that Kempe actually understands what's going on, he does make the counterpoint that, as this was going on, "as if scripted by a grand dramatist, Chinese leader Xi Jinping and Russian President Vladimir Putin were meeting in China as Biden travelled to Israel; doubling down on their common cause to rewrite the rules of the global order." On

that, Kempe is absolutely right. They are rewriting the rules, because they don't accept the rules of the unipolar order dictated by the corporate cartels centered in London and Wall Street. They are, in fact, leading a rebellion against it, which includes most of the Global South. There are 150 nations at the Beijing conference of the Belt and Road Initiative. So, Kempe has a sense that he's speaking going uphill. But what he's identifying, and what Ursula von der Leyen, who is also very close to the Atlantic Council, said in her trip to Washington, what would happen if the U.S. role as the sole superpower is rejected? That's what Biden said also. The pivotal role of America as the indispensable nation as the murderous Madeleine Albright called it. Well, Lyndon LaRouche has been a primary intellectual force in the opposition to this globalist policy for his whole life. In the time I knew him, from 1972 until his passing in 2019, he gave many speeches, conferences, voluminous writings presenting an alternative to submitting to this order.

I'm going to give you a brief chronology. It's such a massive opus of work, it would require many days and conferences and we should do that. But I just want to give you a brief glimpse into what he did, and how he shaped this fight, and why today it's the policies that he and our organization represent that are the alternative. Let's start in one historic moment, April 1975. LaRouche was invited to attend a conference in Baghdad of the Ba'ath Party. And while he was there, he met with a number of Arab leaders, and came out of there with a proposal from the Iraqis to pull together a \$30 billion development fund for Israel and Palestine. This, when LaRouche presented it to our membership, was quite staggering. He followed the trip to Baghdad with a press conference announcing the release of his International Development Bank, which was a call for a new monetary system which would be coherent with this package of money for developing Israel and Palestine.

Let me give you a brief anecdotal report on the magnitude of

this. Right after this happened, we put out in our newspaper, a headline stating, "Iraq Offers \$30 Billion Peace Plan to Israel." I was with a group of people who distributed this at a speech given by Moshe Dayan at Wake Forest University in Winston-Salem, North Carolina. There were hundreds of people there, and we were very much afraid that if we went there and said Iraq wants to end the confrontation and offers money, people would be angry. But what we found out is that they were highly interested in it. We sold every single newspaper we had, and then after the speech by Dayan, I stood up in the audience—José Vega-style—and said to Moshe Dayan, "We have a proposal that Lyndon LaRouche has put on the table from Iraq for a \$30 billion development plan for Israel and Palestine. Would you support that?" I was expecting a harangue from him, because he had a reputation of being a bit of a hothead, a tough military leader. What he said was fascinating. He said, "This is very interesting. This could change everything. I'm very open to hear more about it." It showed at that time the potential for LaRouche's intervention—this is just after the 1973 War, after the Arab oil embargo, after what appeared to be an end to any possibility of realizing the idea of a two-state solution to Israel and Palestine.

When LaRouche introduced his International Development Bank policy, he said the following: "With an IDB policy in the wind, the pro-peace faction of the Mapai [which was an Israeli party] should soon become hegemonic. The Israelis and key Arab states could readily agree on durable terms of continued negotiation concerning the Palestinian question within the context of immediate firm agreement for cooperation in development policies." With that approach, LaRouche conducted meeting over the next few years, beginning in 1975 when he had a meeting with Israeli leader Abba Eban to further the discussion of this approach. In 1977, LaRouche wrote an article which was published in a Paris-based Israeli newsletter called "Israel and Palestine; A Future for the Middle East." Here's what he said in that:

“In general, without direct negotiations between Israel and the Palestine Liberation Organization, there can be no Middle East settlement for the foreseeable, immediate future. We all know all too well subjective obstacles to such negotiations. We ought to know that we must rapidly eliminate the obstacles to such direct negotiations.” He’s referring specifically to the idea that you should have a political agreement first, and then move on. What he says is that “The objective basis for a Middle East settlement is the economic development package we have indicated. Any other approach will fail; will be quickly degraded into farce. However, it is not mere material advantage in itself which provides the basis for peace. It is the fact that the commitment of the governments to realize high rates of scientific and technological progress fosters humanist outlooks in the populations.”

That was the idea LaRouche had of his Westphalian principle; of the importance of economic policies that show each side recognizing the benefit of the other as the basis of peace. This was his theme in many other papers during that period. He went against the tide when people were saying you can’t deal with Arafat, he’s unwilling to make a negotiation. What LaRouche wrote in December 1983: “Mr. Arafat is the established leader of what is, in fact, a government in exile of the Palestinian Arabs. If we are going to deal successfully with the Palestinian Arab people, it is with Mr. Arafat’s leadership that we must deal.” He then wrote a policy paper, “Proposal To Begin Development of a Long-Range Economic Development Policy for the State of Israel.”

Shortly after this, in April 1986, Shimon Peres, who was at that time Israeli Prime Minister, called for a \$25-\$30 billion pool of money to create a Mideast Development Fund for the next ten years. Peres called it a Marshall Plan for Middle East Development. As far as it went, Lyndon LaRouche backed it, and wrote several articles defending it. But he did point out the inadequacy of the approach. What he said at that time

was that what's necessary is to address the most serious problem that exists in terms of the economy. What is that? It's the lack of water, and the relationship of that to the lack of power or energy. So, while endorsing Peres' Marshall Plan, and by 1986, Peres had upped the total to \$50 billion, what LaRouche did is, he started writing about how you can create more water for the Middle East. This is the basis of what became known later, by 1990, as his Oasis Plan. What he said is that you need to have a manmade Jordan River, which could flow to provide more water for all the areas that bordered it; including Jordan, Israel, Egypt, and the Arabian Peninsula. He said to do this, you need desalination. You need a string of 300MW nuclear plants that give you the power to do the desalination. It will also provide the electricity needed for industrialization and advanced agriculture. In 1990, he wrote a piece called "A Peace Plan in the True Interests of Arab and Israeli." What LaRouche wrote in this is that we need "geographic engineering" to run the canals between the Mediterranean Sea and the Red Sea, and then the Red Sea to the Dead Sea, to create water courses which, with nuclear-powered desalination to provide water power and transport, would allow for industrial and agricultural development.

Here's what he said that's really most interesting:

"One could define the proper approach to development of the Middle East, if no persons lived there presently, as if, for example, we were planning the settling of Mars: an uninhabited planet, by aid of artificial environment, and so forth." He went on to write, the division and distribution of water and power must be organized to develop the average square kilometer of land to be productive at needed levels for different types of land-use—pastoral, crop, residential, industrial, and commercial.

This was idea of the two canals and the overall approach to industrial development was seen as revolutionary. How could you get an agreement on this basis? What happened at that

point was that the Bush administration tried to do exactly what LaRouche had warned them not to do. To try and get a political settlement, they had a conference in Madrid, which included representatives of the Palestinians and Israelis, but it was going nowhere. The same old arguments, the same old fights, the same old antagonisms; the fact that there had been a number of wars since 1948 in '48 and '56 and '67 and '73, and continued skirmishing and terrorism. How could you get the two sides together? While the Madrid conference was going on—and at the time it was Yitzhak Shamir who was the Prime Minister, there was something else that was launched when Yitzhak Rabin became Prime Minister the next year in 1992. It was a back channel discussion in Oslo, Norway, between representatives who were close to Shimon Peres, who had come up with this idea of the Mideast Marshall Plan, and representatives of Arafat.

This came to fruition in the September 1993 agreement called the Oslo Accord. Now, what's most important about the Oslo Accord, and most people focus on the fact that Arafat and Rabin shook hands, they spoke about putting an end to the enmity. This is where Rabin made his famous statement that in order to do this, you must have the courage to change axioms. And they reflected that merely by meeting together and shaking hands. It was a very tense moment until the two of them grabbed each other's hands, looked in each other's eyes, and then moved away and did a toast to each other. A toast to those who have the courage to change axioms. But what was underlying this potential was precisely LaRouche's idea of economic cooperation and development in the two economic annexes that were attached to the Oslo Accord.

I'm just going to read a couple of aspects of this. The economic annex #3: "Protocol on Israeli-Palestinian Cooperation in Economic and Development Programs."

"The two sides agree to establish an Israeli-Palestinian Continuing Committee for Economic Cooperation, focusing, among

other things, on the following:

"1. Cooperation in the field of water, including a Water Development Programme ...

"2. Cooperation in the field of electricity ...

"3. Cooperation in the field of energy ...

"4. Cooperation in the field of finance, including a Financial Development and Action Programme for the encouragement of international investment in the West Bank and the Gaza Strip ...

"5. Cooperation in the field of transport and communications ...

"6. Cooperation in the field of trade ..." and finally,

"7. Cooperation in the field of industry, including Industrial Development Programmes, which will provide for the establishment of joint Israeli-Palestinian Industrial Research and Development Centres...."

So, that was Annex #3. Annex #4 consolidates that with the idea of the "Protocol on Israeli-Palestinian Cooperation Concerning Regional Development Programs." It talks about an economic development program for the West Bank and Gaza, a Middle East development fund, and finally, a Middle East Development Bank. All of this was possible at that time, and this would have done precisely what LaRouche was proposing, which was to create a basis where people in the Palestinian territories would see a benefit in cooperating with Israel, and the Israelis would see a benefit in cooperating with the Palestinians. Not just to end the killing, but to create an environment of mutually beneficial productive activity which would lift the standard of living of people on both sides of the conflict. And on that basis, a two-state solution would be possible. That's at the center of LaRouche's ideas.

Now, what happened to that plan? Well, it was first killed by the World Bank, because by November 1993, the World Bank said

they would not funnel money or provide funds that came from donors. President Clinton among others was trying to raise funds for this. There were donors who were prepared to give money, but the World Bank said they would not extend that money to the Palestinians because they didn't trust them because of "corruption." In particular, opposition to having Arafat having any possibility of receiving the funds. As a result, the money was just not there. This was a major problem for the follow through. Then, two years later, Nov. 4, 1995, Yitzhak Rabin was murdered by a man named Yigal Amir, who was part of the settlers' movement and in particular had been very active in Hebron, which was one of the major areas of confrontation between the Palestinians who lived there and the Jewish settlers who were using the power of the Israeli state to move in. The assassination of Rabin, on top of the shutdown of the potential for funds, ended the possibility of the success of Oslo. LaRouche has specifically stated in September 1993, after the handshake in Washington, that it's urgent that the earth start being moved for these new projects immediately. Otherwise, there was a danger that this proposal would be drowned in the blood of both sides. He specifically identified the Sharon networks in the settlers' movement as the threat to it. And that's what happened; an opportunity was lost.

As we see, just project from 1995 to today. The Palestinians still have no state; in fact, they now are divided between two groups, one of which— Hamas, which Netanyahu is now vowing to exterminate—since 2009, Netanyahu and Israel have been providing funds to Hamas to build them up as a counter to the Palestinian Authority. Why? Because the Palestinian Authority is a nationalist movement that represents the interests of the Palestinians as a nation, as opposed to Hamas, which is a religious movement. As long as you have Hamas fighting with the Palestinian Authority, you have no unified government to negotiate with. That's what Netanyahu said; he bragged about doing that. The estimate is that more than \$1 billion was

channeled from Israel through Qatar to the Hamas, which now Netanyahu says he's going to exterminate and wipe out.

So, the solution here is that you have to identify what the problem is. The problem is not Israelis and Palestinians, though they may be the ones who carry out the desperate actions. But they're not acting in their own interests; they're acting in the interests of those higher up, who want to prevent any kind of break with the old axioms. We're seeing this happening around the world. Why did this happen right now? Well, I can't speak for the decision-making process of Hamas, but the timing on this is certainly worth looking at. You have the breakdown of support for the Ukraine war in the United States Congress. You have the Ukraine war going terribly. The counteroffensive fizzled out. You may be providing more weapons to Ukraine, but as Putin pointed out, that just means that there will be more deaths of Ukrainians.

The second point is that you have the emergence of a new counter pole to the unipolar order; namely, the BRICS. The emergence of the Global South with the commitment to the kind of development projects that Lyndon LaRouche has been writing about for 50 years; which means against the International Monetary Fund, against such projects as the Great Reset and the global Green New Deal, and so on. So, if you look at this from the standpoint of a Frederick Kempe and the Atlantic Council, and the people who bankroll that, a peace settlement in the Middle East would be a horrible for them. Just as a negotiated settlement of the Ukraine war, in which what Putin proposed for the last eight years—security guarantees for both Ukraine and Russia, and a recognition for the potential for the two nations to work together—this represents a threat to the continuation of what Blinken calls the rules-based order. And so, that's why it's so revolutionary and important to grasp what LaRouche is saying; both in terms of who's manipulating this, what's the hand above the scene that's playing the two sides against each other? And secondly, how do

you defeat that? You have a movement in the Western nations—the United States and Europe—that rejects the unipolar order and the so-called rules-based order and reach out their hands to the Global South to work on joint development projects in the benefit of the other.

So, there is a solution. Those who say there is no solution are just the victims of the psychological warfare which is designed to make you depressed. But the solutions rest with what we've been trying to do; what we've been working on for years, and which is coming together now in the International Peace Coalition and the overall movement of the LaRouche Organization. We can make these solutions happen, but it depends on we, the people; not elected officials who have proven to be too corrupt and too intellectually small to take up the task at hand.

That's my presentation for today.

Hussein Askarys tale ved Afghanistan seminaret i København: Gør en ende på kynismen: Imperiets grusomme "store spil" er dødt

Følgende er en dansk oversættelse af Hussein Askarys tale, som blev udgivet i Executive Intelligence Review den 22. oktober 2021.

Den generelle retningslinje for vores diskussion er, at vi ikke er her for at analysere ting, vi er her for at igangsætte en udviklingsproces, som fru Helga Zepp-LaRouche, stifteren af vores Schiller Institut, igangsatte allerede i juli måned, sågar før Taliban overtog magten, fordi hun indså at vejens ende er nået, og at der er et nyt paradigme, som burde erstatte det gamle, forfejlede paradigme, som alle kunne se for dem selv.

I min præsentation vil jeg fokusere på tre dele. Den første handler om den humanitære katastrofe; den anden vil være om den fejlslagne geopolitik; og så vil vi gå mere i detaljer med hvad vi mener løsningen er, vejen frem, ikke blot i forhold til Afghanistan, men til hele Eurasien og verdens politik.

Den humanitære katastrofe

Der er et enormt kynisk spil, som spilles af de samme magter, der havde besat Afghanistan i de sidste 20 år og derefter forlod landet komplet i ruiner. Efter at have afskåret al finansiel støtte til Afghanistan – USA har indefrosset 9 milliarder dollars af den afghanske regerings finansielle midler; det er ikke Talibans penge, det er til regeringen og staten Afghanistan for at være i stand til at importere fødevarer, elektricitet, medicin og alt andet – så siger de: »Se, Taliban er ude af stand til at regere, fordi der er sult, der er kaos, hospitaler er lukkede, der er ingen medicin; Se, Taliban kan ikke regere!« Det er en meget, meget kynisk attitude, som vi bliver nødt til at vende om på meget hurtigt, eftersom det der står på spil ikke er Taliban; det der står på spil er 39 millioner mennesker i Afghanistan, som meget få folk taler om.

Altså, nogle folk forsøger at bebrejde Taliban for alting for at dække over deres egne fejl, [og spørger]: »Hvordan kan det være, at et land, efter 20 år og udgifter på 2,5 milliarder

dollars, ikke kan opdyrke sin egne fødevarer, ikke kan have hospitaler, ikke kan producere sin egen strøm, og at der er mangel på vand, der er mangel på alt?» For at dække over deres egne fejl siger disse magter: »Se, Taliban er en fejlslagen stat. Afghanistan er en fejlslagen stat«. Men jeg håber ikke at dette vil ske, som jeg vil forklare.

For nyligt sagde internationale hjælpeorganisationer, og særligt FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisation og Verdens Fødevarerprogram, at der er 14 millioner mennesker i Afghanistan, som øjeblikkeligt er truet af hungersnød. De er allerede sultne, 4 millioner er truet af hungersnød; disse mennesker kan dø, de kan dø, hvis der ikke sendes nok mad til dem. Der var dusinvis, måske hundredvis, af små klinikker, som blev lukket, fordi internationale organisationer trak sig ud, og opgav deres arbejde der. Disse centre lukkede. Selvom de er meget små, bidrog de med nogle ydelser til befolkningen.

Nu har vi sågar FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisation, som siger, at tidspunktet muligvis er forpasset, hvor landmændene i Afghanistan, i slutningen af september, sår hvede for vinterafgrøderne (sået i efteråret og høstet i den tidlige sommer). Den yderligere faktor her er, at landmændene har brug for, at frøene importeres udefra for at kunne så.

Mange hospitaler vil ikke være i stand til at kunne tilbyde ydelser, fordi, gæt hvorfor. Afghanistan importerer 80% af dets strøm fra nabolandene. Med regeringens indefrosne, finansielle midler kan de ikke betale elregningen for den importerede strøm til Usbekistan, Kirgisistan, Iran, og de kan ikke betale for fødevarer, hvilket kom fra Pakistan, som er den største eksportør af fødevarer til Afghanistan. Så hele landet er i en total katastrofe, og dette må vendes rundt øjeblikkeligt.

Så, vi skulle opgive det kyniske syn om at »lade der være kaos, så vi kan bevise for alle, at Taliban har slået fejl; og at Talibans naboer har slået fejl«. Men jeg tror ikke, at det

kommer til at ske på denne måde.

Jeg tror, at der er en vej tilbage fra denne fiasko for USA, for NATO-landene og for EU, ved at de bidrager til at afhjælpe denne katastrofe og tillade støtten at vende tilbage, frigøre pengene, som den afghanske regering kan gøre brug af, og samarbejde med Afghanistans naboer, med Kina, med Rusland, med Pakistan, Iran – alle disse naboer – for at genopbygge Afghanistans økonomi, som jeg vil forklare.

Og det er en øjeblikkelig prioritet for os, Schiller Instituttet, men det burde være en prioritet for alle, at mobilisere for dette.

Den fejlslagne geopolitik

Den anden side af dette er den fejlslagne geopolitik. Hvad Tom sagde, hvad fru Helga Zepp-LaRouche har sagt, at dette ikke er Saigon 1975, at dette er Berlin-murens fald 1989, eftersom vi havde en æra, som blev afsluttet, og forhåbentlig afsluttes geopolitikkens æra, som eksisterede i 200 år; højst sandsynligt får den sin ende det samme sted, hvor den blev født. »The Great Game« – Det store Spil – blev født i Afghanistan. En meget vigtig bog om dette – den hedder *The Great Game: The Struggle for Empire in Central Asia* (Det store Spil: Kampen for imperiet i Centralasien) – var en af de første bøger, jeg fik af Schiller Instituttet i 1996, da jeg tilsluttede mig, og den beskriver i detaljer, hvordan det Britiske Imperium brugte Afghanistan som en stødpude mod Rusland.

Alle Afghanistans grænser er blevet skabt af britiske efterretningsofficerer, som lavede aftaler med stammeoverhoveder i forskellige dele af regionen, særligt i området omkring Panjshir-floden; alle disse grænser blev skabt af briterne, fordi de ikke kunne kontrollere Afghanistan: briterne tabte tre krige i Afghanistan, i

1832-42, i 1870'erne og i 1919. De invaderede Afghanistan, men de kunne ikke kontrollere det. Så de forvandlede Afghanistan til en stødpude, og hvis man betragter Afghanistans topografi, er det en naturlig barriere mellem nord og syd. Så briterne udnyttede dette.

Og den selvsamme person, den britiske efterretningsofficer, som opfandt navnet »Det store Spil«, Arthur Conolly, blev halshugget i Bukhara i Usbekistan, fordi han var en udmærket muslimsk købmand og blev taget i at udspionere der. Han endte med at blive halshugget af Bukharas emir.

Min pointe er, at det samme sted hvor den destruktive geopolitik, Det store Spil, begyndte, nu kan afsluttes. Denne fejlslagne politik så vi ikke blot gennem hele den sovjetiske æra, mobiliseringen af det såkaldte Mujahedin mod den sovjetiske hær i 1980'erne med ligeså katastrofale resultater, men, som et resultat af dette, fandt en borgerkrig sted i 1990'erne, og Taliban fik magten; og nu, siden 2001, har vi så haft en katastrofal, ny fase i denne geopolitiske historie, som vi håber, vi tror på, at det nu kan få en ende.

Jeg kan normalt ikke lide at tale om antallet af ofre, men det giver en idé om de enorme kvaler, som blev skabt siden 2001, både i Afghanistan, men også i Irak og andre lande, der på en måde havde »regimeskifte«. Vi har disse tal fra et projekt i Watson-instituttet for internationale og offentlige Anliggender ved Brown University i USA, kaldet »Krigens omkostninger«. Jeg har skrevet en artikel om disse kriges omkostninger. Der er overvældende lidelser i den civile befolkning i Afghanistan. Nu har nogle personer fortalt mig, at disse tal er forsigtige, men disse er dokumenteret: Der er 270.000 civile dræbt i både Afghanistan og Pakistan [siden 2001], fordi Pakistan også led under denne krig [fodnote: Disse tal beskriver antallet af civile dræbt af skud eller bomber – ellers ville tallene over dræbte være langt større, som et resultat af krigen selv]. Der er

73.000 dræbte afghanske soldater; der er 2.289 [dræbte amerikanske soldater i Afghanistan mellem 2001-2018] og 3.394 døde amerikanske, såkaldte »contractors« – disse var lejesoldater. Men betragt så det kolossale antal – 30.000 amerikanske soldater eller krigsveteraner – som har begået selvmord, efter at være kommet hjem. Man kan også forestille sig de enorme kvaler, som deres familier og lokale samfund, hvor de levede, må gå igennem.

I følge FN's Flygtningehøjkommissariat er der 2,5 millioner flygtninge fra Afghanistan i omkringliggende lande [siden 2001], for det meste i Pakistan og Iran. Jeg tror også, at dette er et forsigtigt skøn. Der er også 3,5 millioner internt fordrevne mennesker på grund af borgerkrigen og konflikter; folk var nødsaget til at flytte, særligt til de store byer, som skabte endnu større nød.

Og så er der de finansielle omkostninger af krigen i Afghanistan: 2,2 billioner dollars! Dette er en helt enorm pengesum, og intet er blevet bygget i Afghanistan i disse 20 år! Alle disse penge blev brugt på at kæmpe, på våben, på soldater og også på at fremme korrupsion i samfundet. Men overordnet set, siden 2001, har alle krige, hvor USA var involveret, kostet 10 billioner dollars.

Dette er utroligt – jeg gjorde et forsøg på at kvantificere i mit hoved, hvad man kan gøre med 10 billioner dollars. Man kan bygge Kinas højhastighedsnetværk på 30.000 km 17 gange. Man kan bygge De tre slugters Dæmning 322 gange rundt om i verden, og skabe 6.400.000 megawatt af energi. Det er faktisk det, som verden har brugt! 6,4 millioner megawatt i strøm, dette er, hvad der er brug for til at dække energibehovet af hver person på kloden i deres hjem. Dette er, hvad disse krige har kostet. Men intet af dette blev brugt.

Jeg skrev en artikel om omkostningerne af krig og omkostninger af opbygning: Jeg sammenlignede katastroferne, som USA og NATO har været involveret i, med Kinas Bælte- og Vejinitiativ.

Med mindre end 1 billion dollars byggede Kina tusindvis af kilometer af jernbaner, kraftværker, havne, lufthavne, landbrugsprojekter, industrielle zoner og så videre, med mindre end 10% af det, som blev givet ud på disse krige.

I denne forstand er vi kommet til – dette er den tredje del af min præsentation – som Biden sagde, "dette er afslutningen på en æra". Hvad kommer der efter denne æra?

Opbyg økonomien, dernæst kommer sikkerheden

Se, så siger folk, »altså, først skal man have sikkerhed, og så kan man opbygge økonomien« Forkert! Man skal opbygge økonomien for at være i stand til at stabilisere sikkerhedssituationen. I Pakistan er der mange angreb på kinesiske selskaber og pakistanske ingeniører, som opbygger infrastruktur i CPEC-projektet. Men statsministeren besluttede at fortsætte; man kan ikke stoppe med at opbygge økonomien, fordi hvis man stopper, så vil terroristerne vinde. Man beviser, at det fungerer. Hvad pakistanerne gør er at sige, terrorisme vil ikke stoppe os; vi vil ikke vente indtil situationen er »stabil«, fordi økonomisk underudvikling er en stor kilde til ustabilitet og terrorisme, og det bruges af magter i efterretningsverdenen til at finansiere ekstremistiske, separatistiske grupperinger og så videre.

Så nu kommer vi til vores vision om dette nye paradigme, om hvad der må gøres med Afghanistan. Der er mange interne spørgsmål i Afghanistan. Vi er ikke interesseret i at kontrollere hver eneste detalje i det afghanske samfund, ligesom EU eller USA gjorde ved at fortælle folk, hvordan de skal klæde sig, hvad de skal spise, hvordan de skal behandle deres børn. Det kan man ikke gøre mod en anden nation! Hvad man kan gøre udefra er at give dem et tilbud, som de ikke kan sige nej til, ved at sige: Vi hjælper jer med at integrere jeres økonomi i Bælte- og Vejprocessen. Vi kan bygge

infrastruktur, vi kan hjælpe jer øjeblikkeligt med det humanitære problem; hvis I respekterer os som naboer, hvis I arbejde sammen med os om sikkerhedsspørgsmål, kan vi også hjælpe med at opbygge jeres infrastruktur – det er vigtigt for jer, men det er også vigtigt for os. Så alle vinder. Det er konceptet for gensidig vinding.

I den forstand forsøger vi at tage idéer fra forskellige kilder, herunder fra det tidligere udenrigsministerium. Et vigtigt aspekt om vores arbejde er, at vi ikke spiller geopolitiske spil. Fordi der er mange infrastrukturprojekter, foreslået af USA, som for eksempel den såkaldte TAPI-linje – rørledning mellem Turkmenistan, Afghanistan, Pakistan og Indien. Den idé – og vi udtalte på det tidspunkt, at denne aldrig vil blive bygget, fordi der er en geopolitisk intention bag den; den vil ikke hjælpe befolkningerne. Idéen var at sikre sig, at Turkmenistan, som har store gasreserver, ikke arbejder sammen med Rusland og Kina. Så man kan bringe gassen direkte gennem Afghanistan og Pakistan til Indien, vores allierede, og så til de internationale markeder. De ønskede at forhindre Iran og Pakistan og Indien i at bygge »Fredsrørledningen« for at eksportere gas fra Iran til Pakistan og Indien. Det blev også stoppet.

Men virkeligheden sætter sig igennem, og nu eksporterer Turkmenistan næsten al sin gas til Kina. Og Kasakhstan og andre nationer er afhængige af at eksportere deres gas til Rusland. Vores idé er, at alle disse projekter ville blive integreret med hinanden – ikke at spille geopolitiske spil, men at integrere disse regioners økonomier. Dette er en af idéerne fra det tidligere udenrigsministerium, Den regionale økonomiske samarbejdskonference om Afghanistan.

Afghanistan blev en del af Bælte og Vej i 2016. Abdullah Abdullah rejste til Kina, underskrev en aftale, men intet blev gjort. Afghanistan blev et medlem af Den asiatiske infrastruktur- og Investeringsbank for at få lån til

infrastruktur, men det førte af åbenlyse grunde – modstand fra Vesten, men også korrupsion i landet selv – ingen steder hen. Men der var brillante idéer for at forbinde Afghanistans største byer og også at forbinde Afghanistan til deres naboer. Hvad der manglede, var forbindelserne til Kina og Pakistan. De fandt det ikke nødvendigt at have disse inkluderet, da den afghanske regering havde problemer med Pakistan.

Så nu ønsker vi at fjerne disse former for stridigheder, og der er ingen grund til, at rørledningen mellem Turkmenistan, Afghanistan, Pakistan og Indien ikke skulle blive bygget. Den vil komme alle til gode; den vil lette spændingerne blandt disse nationer, og sørge for at Indien arbejder med Kina, med Pakistan, med deres naboer, frem for at spille en skidt, geopolitisk rolle. Idéerne findes, planerne findes, mange aftaler er underskrevet, men de er aldrig blevet gennemført. Så det bør blive til en prioritet i diskussionen nu, ikke senere, med indbydelsen fra Shanghai Cooperation Organisation til Europa og USA ligeså, hvor SCO siger, vi ønsker at I er her, men vi vil tale om dét her. Vi vil ikke snakke om krig mod terror, vi vil ikke snakke om fundamentalisme eller at forandre kulturen eller regimet. Vi ønsker, at se om I kan bidrage til dette, kan I hjælpe med at finansiere og bygge projekter?

Der burde være en global dialog i forbindelse med alle disse projekter. Der findes også gamle russiske planer; vi medtog disse i vores første rapport, *Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen*, i 2014. Det russiske Akademi har designet planer for at forbinde Afghanistan med Centralasien og det nordlige Sibirien.

Afghanistans enorme potentiale

Afghanistan har enorme udviklingsmuligheder, vigtigst af alt det menneskelige potentiale, de menneskelige ressourser. Der

er 39 millioner mennesker, men mere end 60% af dem er under 30 år gamle. Kun 2% af befolkningen er over 62 år, fordi levetiden er sunket på grund af alle disse krige. Men der er en *kæmpe* ung befolkning. Hvis de forsørges med en uddannelse, med ressourcer, infrastruktur, da kan de blive landets vigtigste værdikilde.

Alle har hørt om alle de store mineralforekomster, som findes i Afghanistan, med en værdi på 1 billion dollars. Der er kobberminerne, jernminerne, men også lithium og sjældne jordarter – overalt i Afghanistan, hvilket passer! Men man bør ikke fokusere på pengene, fordi ellers er det »1 billion dollars, 1 billion dollars[!]« Disse kan faktisk bruges som et middel til at etablere en nationalbank til udvikling, ved at bruge deres naturressourcer som en garanti for at skabe kreditter til udvikling – men det er en anden diskussion.

United States Geological Survey (USA's agentur for geologiske undersøgelser) gjorde faktisk et fantastisk arbejde – dette er en af de få ting, som de gjorde godt; de undersøgte hele Afghanistans overflade, inklusive med »remote sensing«, satellitbilleder; de havde sendt geologer og havde afdækket hver eneste del af Afghanistan for at finde ud af hvad landets mineraler var (udover olie og gas). Og dette er en rapport, interessant nok, efter USA trak sig tilbage fra Afghanistan forsvandt hjemmesiden, som havde alle studierne. Man klikker på den, og den åbner ikke... Denne kæmpe database er ikke længere tilgængelig, efter USA trak sig tilbage. Alle Afghanistans regioner blev undersøgt – Mes Aynaks store kobbermine. Jeg vil vende tilbage til dette, fordi der er visse ting som vi har lært fra Lyndon LaRouche om fysisk økonomi, hvilket intet har at gøre med penge, intet har at gøre med disse ting: Der er en fysisk virkelighed, som folk må være opmærksomme på.

For eksempel er en af grundene til, at det kinesiske firma, som fik kontrakten til kobberminen, ikke opfyldte kontrakten var, at hvis man vil udvinde et hvilket som helst mineral,

særligt lithium, men også kobber og jern, har man brug for enorme mængder af ferskvand. Man kan ikke [blot] tage jern fra undergrunden og sælge det på markedet: Det er blandet med andre ting. Man må knuse det, man må vaske det og adskille jernet eller kobberet eller lithiummet og bruge enorme mængder vand, og Afghanistan er et tørt land. Det kræver en masse elektricitet og kraft; man har brug for transport.

Afghanistan har dog floder; problemet er, at størstedelen af disse floder afhænger af smeltet sne i bjergene. Disse er også grænseoverskridende floder, de deler dem med andre lande, og Afghanistan har også en aftale med Iran om grænseoverskridende floder. De har ingen aftaler med andre lande; ingen ved hvem der kan kontrollere vandene.

Afghanistan modtager 55 milliarder kubikmeter af vand hvert år, gennem nedbør og andre måder; det er ligeså meget, som Ægypten får fra Nil-området. Men dette vand er spredt ud over hele området; det bruges ikke. For at kunne gøre det, bliver man nødt til at bygge dæmninger, man bliver nødt at bygge kontrolsystemer, man har brug for alle mulige former for moderne infrastruktur for at opbevare vandet og bruge det på den rigtige måde. Så dette er et af de store problemer som må løses, og det vil også bidrage til at gøre brug af mineralerne i landet. Uden vand kan er det ikke muligt.

Manglen på strøm er et stor katastrofe, som er blevet efterladt uløst i Afghanistan. Afghanistan producerer, som jeg sagde, kun 600 megawatt – det svarer til et lille kraftværk i Danmark. Resten importerer de fra andre lande, for det meste fra Usbekistan. Men Iran, som lider under hårde økonomiske sanktioner, producerer ikke kun elektricitet til deres egen befolkning, men eksporterer [også] dele af den til Afghanistan og eksporterer dele af den til Irak, som har været under amerikansk og vestlig kontrol i alle disse år! Det er en stor ironi.

I løbet af alle disse år var der ingen der tænkte: hvorfor

ikke bygge nogle kraftværker i Afghanistan? I Pakistan, indenfor de sidste 5-6 år, planlagde og producerede projekter, i forbindelse med Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor, omkring 17.000 megawatt af strøm – vandkraft, kulkraft, og herunder to kernekraftværker, som bliver bygget i Karachi. Og alle angriber Kina, men ingen siger noget om denne katastrofe der finder sted i Afghanistan.

Jeg laver vittigheder om geopolitik i forbindelse med rørledninger, fordi de aldrig udmønter sig. Men hvis vi havde et nyt paradigme i relationerne, er der en ironi at få øje på: geopolitik fungerer ikke, men geøkonomi gør. Realiteten i dag er, at Kina er Centralasiens største gas- og oliemarked. Det er ikke Danmark, det er ikke Bruxelles, det er ikke Washington. Der er en fysisk, geografisk virkelighed, som bestemmer den nye situation her, og alle nationer omkring Afghanistan har, tror jeg, indset dette, men det vigtigste lige nu er at forhindre, at Afghanistan ender i kaos, fordi det som man vil få, hvis den nuværende regering bryder sammen, hvis hungersnød bryder ud, vil være flygtninge overalt, men så vil terrorgrupper overtage landet. Det vil brede sig til nabolandene, og det kunne have internationale implikationer.

Derfor er jeg sikker på at nabolandene – og det sker allerede – reagerer med humanitær hjælp fra Kina, Pakistan, Iran. Jeg var for nyligt i Iran; der er regelmæssige afgang med fly fra Teheran til Kabul. Så der er en hvis normalisering. Alle landene omkring Afghanistan indser nu – jeg tror at de planlægger at hjælpe med at normalisere situationen i Afghanistan, ligegyldigt hvem der er i regeringen.

Vores opgave er at sikre, at Europa og USA deltager, i stedet for kynisk at sidde her og håbe på, at Taliban bryder sammen, og at landet ender i kaos for at bevise, at Taliban ikke er bedre end os. Der er plads til tilgivelse. Der er plads til at forandre sin tilgang til tingene og tilslutte sig det nye paradigme, ved at åbne op for en dialog med Afghanistans naboer, med Shanghai Cooperation Organisation og se hvilken

slags projekter USA og Europa kan bidrage til. USA havde, under Franklin Roosevelt i løbet af 2. Verdenskrig, allerede planer for udviklingen af Afghanistan, udvikling af de afrikanske nationer og selv af Kina. Der var en anderledes tilgang, som formede USA's politik, og folk kan vende tilbage til dette, og Europa kan vende tilbage til sin humanistiske tradition og bidrage til noget, ikke for at betale for alle sine synder, men for at skabe en ny situation, hvormed disse gamle fejltagelser ikke gentages.

Det er, hvad jeg har at sige indtil videre, og jeg ser frem til diskussionen.

Hvad er en infrastrukturplatform?

Uddrag af brochuren:

Den kommende økonomiske mirakel i USA langs Den nye Silkevej

Det nuværende, amerikanske infrastrukturnet er en katastrofe. Nær ved halvdelen af landets vejstrækninger er i dårlig eller middelmådig tilstand. Hver dag foretages over 178 millioner rejser over broer med strukturelle mangler. Pålidelige kraftværker nedlægges til fordel for vindmøller, som blot producerer strøm, når de har lyst, hvilket forøger risikoen for strømafbrydelser. Afløbs- og flodkontrollsystemer har hårdt brug for vedligeholdelse. Udover den Nordøstlige Korridor bruges passagertoge meget lidt.

Men en realøkonomisk investering svarende til over ti billioner dollars kunne bringe vores infrastrukturplatform op til et højere *realøkonomisk* niveau og åbne op for langt mere effektive metoder indenfor industri- og landbrugsproduktion, transport og vandforsyningssystemer.

De efterfølgende sider vil beskrive de hårdt tiltrængte nødvendige projekter i detaljer. Her vil vi tale om hvad infrastruktur rent faktisk er, og om Lyndon LaRouches begreb om infrastruktur-"platformen".

Infrastruktur er liv

Disse grafer (Se side 40 i pdf-versionen nedenunder) (hver prik er et land) viser hvordan levetid og spædbørnsdødelighed hænder sammen med strømforbrug.

Der findes ikke sådan noget som et rigt land, der har et lille strømforbrug. Og der er ikke sådan noget som et fattigt land, der har et stort. Tilgængeligheden af energi – specifikt elektricitet – er et *uundværligt element (sine qua non)* for moderne, industriel udvikling. Det er simpelthen ikke muligt at opnå lange levetider og høje produktionsrater uden elektricitet.

Dampmaskinen banede vejen for den industrielle revolution, som muliggjorde at det samme antal arbejdere kunne producere markant mere. Takket være dampmaskinen kunne kul give en hjælpende hånd i produktionsprocessen, og derigennem reducere afhængigheden af udmattende, manuelt arbejde.

Hvordan gøres elektricitet tilgængeligt, effektivt og i vid udstrækning? Et omfattende netværk af kraftværker og transmissionsledninger er nødvendigt – en enorm investering, men en der betaler *langt* mere tilbage end de fysiske omkostninger.

Det er umuligt at vurdere værdien af et velfungerende netværk af veje, jernbaner eller elektricitet ved at lægge alle

værdierne sammen, som kommer hver fabrik eller by til gode. I stedet for gjorde Lyndon LaRouche brug af en indsigt, der var muliggjort gennem Bernhard Riemanns tilgang til de højere transcendentalfunktioner, for direkte at behandle en grundlæggende forandring i et økonomisk stade, *som en helhed*, gennem introduktionen af højere infrastrukturplatforme – en *topologisk*-lignende forandring, som skaber en nyt "infrastrukturfelt" af højere kvalitet.

I 2005 omtalte LaRouche problemet med udlicitering, som ofte skabte finansiell profit, men samtidig realøkonomiske tab:

"Overførslen af produktion fra en nation med veludviklet infrastruktur til en nation med relativt fattige mennesker med en dårligt udviklet infrastruktur, overordnet set, tenderer til at skabe et sammenbrud af planetens fysiske økonomi betragtet som en helhed. Feltets rolle, repræsenteret af grundlæggende økonomisk infrastruktur, er blevet ignoreret, oftest med skæbnesvangre, økonomiske resultater i sidste ende for alle de involverede."

Overvej udviklingen af USA's transportnet. Billederne på side 41 (Se pdf-versionen nedenunder) viser hvor langt man kan rejse fra New York City indenfor en hvis tidsperiode. Mellem 1800 og 1830 var området af USA, som kunne nås fra New York indenfor en uge (vist i rødt), blev udvidet enormt. Hvorfor? Se dernæst på situationen i 1857 – man kan praktisk talt se hvordan netværket strækker sig til Midtvesten sammenlignet med manglen på jernbaner længere vest på.

Det nationale jernbanenet – illustreret af den transkontinentale jernbanes fuldførelse i 1869, som blev igangsat takket være Abraham Lincolns bestræbelser – forbandt nationen, og muliggjorde at mere raffinerede produktionsprocesser, som fragtede komponenter til hinanden, kunne finde sted. Varer fra landbruget og industrien kunne nå nye områder, og landområdernes *fysiske* værdi blev transformeret i kraft af den øgede grad af forbindelse med

resten af landet (og gennem havne til resten af verden). Befolkningen, —ligeså, kunne langt nemmere rejse, hvilket skabte en stærkere kulturel forbindelse over de enorme vidder.

Disse kombinerede faktorer skabte et økonomisk stade med større muligheder end før jernbanenettets eksistens (frem for blot mere af det som allerede var muligt).

Miljømæssige risici

Det er fordi vi som menneskehed, i stadig større grad interagerer med det syntetiske miljø, som vi har skabt, at vi ligger mindre under for naturens luner. Dødsfald pr. indbygger, i forbindelse med ekstreme vejrforhold, er omtrent ti gange lavere end de var for hundrede år siden. Er det fordi vejret er blevet bedre? Nej, det er fordi vi har udbygget beskyttelsen mod oversvømmelser, strukturer i stand til at modstå jordskælv, videnskabelig infrastruktur i stand til at forudsige situationer med ekstreme vejrforhold, og transportnet, som kan understøtte sikker evakuering om nødvendigt.

Overvej et eksempel fra den biologiske evolution – varmlodede dyr er i stand til at regulere deres temperatur, i stedet for at begrænse deres levested eller aktivitet til det, som vejret dikterer. Den endotermiske teknologi (det at være varmlodet) gjorde det muligt for pattedyr at udvide deres potentielle levested ved at forandre deres forhold til deres omgivelser.

Den økonomiske, videnskabelige (og kulturelle) platform, som udviklingen af kontrolleret kernefusion åbner op for, vil medføre et nyt skridt i vores udvikling af et forbedret menneskeligt miljø – hvor afsaltning (af havvand) i, størrelsesorden med landbrugets udbytte vil gøre tørker til et fjernt minde fra den tidlige menneskehed, hvor olie, for eksempel, vil blive gemt til brug som et grundlæggende materiale i plastik.

Infrastrukturens helt særlige rolle

Infrastruktur spiller en unik rolle i økonomi og kræver regeringers særlige opmærksomhed. Det faktum, at infrastrukturens fordele er indirekte og ofte ikke pengeskabende betyder, at der ikke er noget håb for den private sektor (såsom offentlige-private partnerskaber).

Et langfristet, infrastrukturprogram med kapitale investeringer – som det, opnået gennem Franklin Roosevelts brug af Finansselskabet for Genopbygning (Reconstruction Finance Corporation), eller Alexander Hamiltons opretning af Nationalbanken – må erstatte privatiseringens plyndring og den ineffektive, stykvisse tilgang, som tynger os ned på nuværende tidspunkt.

Download (PDF, Unknown)

Hvad er en udviklingskorridor?

Frem for enkelte stykker af infrastruktur opfordrer LaRouche-Organisationen til udviklingen af det, som Lyndon LaRouche har kaldt "udviklingskorridorer". Disse er udviklingsbælter, omkring 80-160 kilometer brede, centreret om infrastruktur indenfor transport, energi, vand og kommunikation. Sådan infrastruktur er ikke blot en måde hvorpå punkt A forbindes med punkt B; det kan sammenlignes med kroppens blodåre, i stand til at bringe næring til det omkringliggende væv.

En transportkorridor øger den fysiske produktivitet af det land, som befinder sig langs ruten ved at bringe det tættere (tidsmæssigt og finansielt) på andre markeder, som reducerer

de fysiske omkostninger nødvendige for at få adgang til dem.

Når et skib transporterer gods fra en havn til en anden, er godset det samme når det ankommer, som det var ved afrejse (selvom det muligvis er lidt mindre friskt).

Men fastlandstransport gør det muligt at opgradere råmaterialer og halvfærdige produkter på vejen til deres endelige mål, hvilket giver muligheden for værdiskabelse undervejs. Nye byer, små som store, vil springe frem langs disse linjer, og skabe nye muligheder for en voksende befolkning.

Infrastruktur indenfor elforsyningsområdet er en platform, som åbner op for økonomiske processer, der er fuldstændig umulige uden denne. Et elnets værdi er eftertrykkeligt ikke den profit, som det kan bringe gennem salget af strøm – den ligger i den massivt forøgede produktivitet og levestandard, som strømmen muliggør.

Vandforsyningsinfrastruktur forhindrer skader fra oversvømmelser, vander afgrøder og sørger for sikkerhed mod naturens luner. Og vand, bragt til en tør region, skaber en multiplikationseffekt. Vand, leveret til afgrøder, bliver en del af atmosfæren gennem (planters) vejrtrækning, falder igen og forstærker dets indvirkning.

Verdenslandbroen er ikke et program for at forbinde allerede eksisterende befolkningscentre. Det er en tilgang til at opgradere produktivitet og udvide økonomiske, videnskabelige og kulturelle horisonter.

POLITISK ORIENTERING den 23. juli 2021:

**Vi kan løse problemerne –
men kun hvis vi bryder fri af
den mentale spændetrøje**

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Schiller Institutet · Vi kan løse problemerne – men kun hvis vi bryder fri af den mentale spændetrøje

---

POLITISK ORIENTERING den 23. januar 2020:

**Finanskapitalen i Davos
dikterer grøn omstilling –
Trump vil fremtidsoptimisme i
stedet**

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Dokumentation:

I stedet for klimaovertro:

H.C. Ørsteds videnskabelige metode

fra arkivet i anledning af 200 år for Ørsteds opdagelse af elektromagnetisme

---

Tom Gillesberg på Radio 4 om magnettog over Kattegat den 20. januar 2020. 18 min.

Lydfil:

Magnettog over Kattegat: Tom Gillesberg på Radio 4

Den 20. januar 2020 kontaktede programmet 4- toget på den nye nationale radiostation Radio4 Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark og tidligere kandidat til Folketinget, og interviewede ham i 18 minutter om at opføre en magnettoglinje på tværs af Kattegat (en del af Toms slogan til Folketinget i 2007 var »Efter finanskrisen – magnettog over Kattegat«). Dette skete dagen efter, at regeringen besluttede at videreføre en forundersøgelse af bygningen af en kommende Kattegatbro, men i modsætning til den forrige regering, inkludere en togforbindelse.

Tom Gillesberg havde mulighed for at diskutere mange ting, deriblandt: Kina og Japan udvikler nye magnettog; Den Nye Silkevej; fordelene ved at gå til et højere teknologisk niveau; at tænke ud fra fremtidens teknologier og ikke reparere tidligere teknologier; at broen kunne betale sig selv ved at øge produktiviteten i den samlede økonomi; at han kunne forudsige den økonomiske nedsmeltning i 2008, fordi han

lyttede til Lyndon LaRouche; behovet for videnskabelig og teknologisk fremskridt, inklusive fusionsenergi, i stedet for at blive et friluftsmuseum med forældede teknologier som træflis og vindmøller. Efterfølgende sagde en af værterne, »Jeg håber, at DSB lyttede med. Det var oplysning, om noget.«

Her er interviewet på 4-Togets podcast. Interviewet er fra tidspunktet 6:21 til 25:11:

http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2020/01/Tom-Magnetog-real-one_4_toget.mp3

Her er vores optagelse mens vi lyttede til interviewet:

Interviewet med Tom Gillesberg er også tilgængeligt på www.radio4.dk/programmer/ . Kik efter program *4-togets* podcast side den 20. januar 2020 time 2, tidspunktet 6:21 til 25:11.

Fra Transport og Boligministeriet pressemeddelelse den 19. januar 2020:

Billedet fra Transportministeriet.

Regeringen vil fortsat undersøge en fast forbindelse over Kattegat

Regeringen har besluttet at videreføre den igangværende forundersøgelse af en fast forbindelse over Kattegat, som blandt andet ser på mulighederne for en kombineret vej- og jernbaneforbindelse. Transportministeren offentliggør i dag delkommissorierne for de videre undersøgelser.

19. januar 2020

Regeringen ser store perspektiver i en fast Kattegatforbindelse, som vil kunne binde Øst- og Vestdanmark

tættere sammen og forkorte rejsetiden mellem landets to største byer med op til halvanden time for både bilister og togrejsende. Regeringen har derfor videreført forundersøgelsen af projektet på finansloven, ligesom regeringen i dag offentliggør delkommissorierne for undersøgelserne.

Regeringen er optaget af, at vi med forundersøgelsen får belyst de klima- og miljømæssige aspekter ved at anlægge en fast Kattegatforbindelse.

– Det er afgørende, at vi undersøger en kombineret vej- og jernbaneforbindelse og ikke bare en ren vejforbindelse, som den forhenværende minister oprindeligt ønskede, siger transportminister Benny Engelbrecht ...

Resten af pressemeddelelsen kan læses her.

Byg den lokale infrastruktur til de store projekter under Bælte & Vej

23. jan., 2018 – Da økonomiplanlæggerne begyndte at udarbejde og bygge dæmninger, vandkraftværker, vandafledning til at yde beskyttelse mod oversvømmelser og bragte elektricitet og lys til Tennessee-dalen under præsident Franklin Roosevelts Tennessee Valley Authority, TVA, indså de meget hurtigt, at arbejdere, der led af malaria, og som ikke kunne læse, ikke ville være i stand til at udføre opgaven. TVA gennemførte et stort, statsligt sundhedsprogram for at forebygge, behandle og helbrede sygdom. De byggede skoler og biblioteker og tilbød

undervisning til elever i alle aldre. De etablerede demonstrationer for at lære folk, hvordan de skulle bruge elektriske apparater og gennemførte programmer for forskning og udvikling af ny teknologi og øget produktivitet.

Kina står nu over for en lignende udfordring med ikke alene at bygge infrastrukturen langs med Silkevejen, men også med udvikling af befolkningerne, så de kan få gavn af den. Bælte & Vej Initiativet bringer mere end projekter på »nationalt niveau« til lande, men er også med til at lægge grunden til, at stater og lokalsamfund kan få fordel af dem, som en artikel i *People's Daily* i dag udtrykker det.

Artiklen beskriver nogle af de projekter, som kinesiske selskaber bygger, såsom broer, veje, skoler, klinikker og vandprojekter, for lokalsamfund. Ofte bliver disse mindre, nødvendige projekter bygget af Kina gratis, forklarede Yan Li, informationschef hos CITIC Construction. De styrker projekteffektivitet og forbedrer folks liv. Og ikke alle værktøjer, som folk har brug for, er fysiske. Et andet projekt, der forandrer folks liv, er den Digitale Silkevej. Dette er »også vigtigt, for at bygge bro over udviklingssvælget og folks tankegang med promoveringen af videnskab og teknologi.«

TVA, der transformerede en befolkning, der endnu ikke var kommet ud af det 19. århundrede, blev misundt af hvert eneste land i verden, som havde en underudviklet, ludfattig landbefolkning. Nu er det Kina, der har indledt denne transformation i de nationer, der udgør en del af Verdenslandbroen.

Foto: Øverst til venstre: Tennessee Valley Authority, en del af New Deal, underskrives som lov i 1933. Øverst til højre: Præsident Roosevelt var ansvarlig for initiativerne og programmerne under New Deal. Nederst: Maleri på en offentlig mur af en af de kunstnere, der fik arbejde under Works Progress Administration, en del af New Deal.

Det Hvide Hus' infrastrukturplan ville få et PPP til at rødme

22. jan., 2018 – Der har været mange rapporter og indikationer på, at præsident Donald Trump i stigende grad er mod »sin egen« infrastrukturplan, der er i færd med at blive udarbejdet under direktion af økonomiske rådgiver Gary Cohn, »infrastruktur-rådgiver« D.J. Gribben og transportminister Elaine Chao. Da et omrids af politikken i dag blev lækket af Det Hvide Hus, stod det klart, hvorfor. Alt imens den er vokset fra den to sider lange opsummering, der gentagne gange er blevet brugt i løbet af det seneste år, til nu seks sider, så er det stadig en tynd gang vælling for så vidt angår en planlægning af statslig investering i ny, højteknologisk infrastruktur. Og at ignorere præsidentens gentagne indsigelser over for offentlig-private partnerskaber (PPP'er), den mytologiske enhjørning, kendt som privat finansiering af ny infrastruktur, er »grundpillen«.

Forslaget går primært ud på et program for matchende bevillinger fra staten, og som begrænser statens deltagelse i enhver ny infrastruktur til 20 % og begrænser enhver delstats andel af det totale nationale beløb til 10 %. De kriterier, der angives for at selekttere projekter, der er værdige til statslig støtte, vægtes med blot 5 % for »planer for at inkorporere ny teknologi«; blot 5 % for »fremskaffelse af beviser til støtte for, hvordan et projekt vil ansprore økonomiske profitter«; og 50 % for, »hvordan ansøgeren vil sikre og gennemføre nye, ikke-føderale profitter« – jo mere ikke-føderal profit, desto højere score får projektet!

Kommuner skal altså ud og sondere terrænet for privat finansiering – som vil forvente en 10-11 % garanteret årlig profit på investeringer – og kombinere dette med nye skatter eller udstedelse af egne obligationer for at få krummerne fra føderal finansiering.

Men det værste kriterie anvendes på jernbane- og transportprojektforslag: »Kræver finansiering for værdiindfangning ('value-capture financing') som betingelse for at modtage midler til større anlægsprojekter.« 'Value-capture financing' er ny indforstået Washington-snak, der betyder at tiltrække en strøm af både eksisterende og nye brugerbetaling, osv. Dette inkluderer og lægger endda vægt på deciderede privatiseringer, som i privatisering af systemer til flytrafikkontrol, som GOP satser på: Det drømmer om helt nye afgifter på flyrejser, der overføres på billetpriserne, hvorimod det nuværende system støttes af lufthavnsadministrationer.

Dette tåbelige omrids vil ikke virke, og præsident Trump vil måske, eller måske ikke, følge det i sin State of the Union-tale.

Foto: Præsident Donald Trump giver hånd til Gary Cohn (yderst til højre), hans økonomiske rådgiver. Fra 2017.

Europæisk Investeringsbank underskriver €600 million stort

Lån til Spanien til 'Y Vasca' højhastighedsjernbane

26. okt., 2017 – Den Europæiske Investeringsbank (EIB) har aftalt at give et €600 million stort lån til Spanien til at bygge en 160 km lang højhastighedsjernbane, der vil forbinde de tre baskiske storbyer Vitoria, Bilbao og San Sebastián, ved navn »Y Vasca«. Dette lån er den første del af en €1,03 mia. stor finansiering, der er vedtaget af EIB den 19. sept., rapporterer *Global Constructive Review* (GCR) den 24. okt.

Med det, der af GCR er blevet beskrevet som en »ingeniørmæssig udfordring«, indebærer det byggeri af en 160 km lang, ny højhastighedsjernbanelinje mellem Vitoria, Bilbao og San Sebastián, og at konvertere den konventionelle linje mellem San Sebastián og den franske grænse, (omkring 17 km) til blandet anvendelse (både konventionel og højhastighed).

Desuden »omfatter projektet omstrukturering, tilpasninger og skabelse af nye adgangsveje til højhastighedsjernbaner ved togstationerne i Vitoria, Bilbao og San Sebastián. Disse nye højhastighedsforbindelsers rute er kompliceret, med 80 km tunneler og 25 km viadukter«, skrev EIB's webside.

»Den nye linje er designet til en hastighed af 250 km/t og vil forkorte rejsetiden fra Madrid til San Sebastián eller Bilbao fra de nuværende fem timer til omkring tre en halv time. Når Valladolid-Burgos-Vitoria-sektionen er færdig, vil rejsetiden falde til to en halv time«, udtalte EIB.

Foto: Højhastighedstog i Spanien, kaldet AVE.

Orkan afslører de enorme omkostninger ved ikke at fremme det Almene Vel

29. aug., 2017 – Efter at orkanen Katrina dræbte tusinder af amerikanere i 2005, gjorde hundredtusinder hjemløse og kostede skønsmæssigt \$130 mia. i økonomiske tab, blev nye sikkerhedsforanstaltninger mod oversvømmelse og værn mod havet, langt om længe, bygget i New Orleans, til en brøkdel af de økonomiske omkostninger. Hvad der er vigtigere, så ville det have forhindret nogle af de menneskelige omkostninger.

Efter at planer om byggeri af barrierer til at beskytte New Yorks havn, projekteret til at koste \$9 mia., blev tilsidesat, dræbte superstormen Sandy 117 mennesker i 2012 og kostede \$65 mia. i økonomiske tab. Dens beskadigelse af New Yorks forældede transportsystem blev IKKE genopbygget, og dette systems kollaps er blevet til en livstruende krise i løbet af det seneste år.

Harris County Flood Control Authority's plan om ny infrastruktur mod oversvømmelse for at »hærde« Houston-området mod dets gentagne oversvømmelseskatastrofer, blev for nylig skønnet til at kræve investeringer for \$26 mia. Eftersom dette ikke blev gjort, gennemlever Houston nu en enorm »naturkatastrofe«, hvor de økonomiske omkostninger kunne komme op på siden af Katrinas \$130 mia., og hvor tabet af menneskeliv og levebrød stadig ikke kan forudsiges.

Under Franklin Roosevelts præsidentskab og op igennem 1940'erne blev den nye infrastruktur til at forhindre sådanne »naturkatastrofer« – såsom Tennessee Valley Authority – finansieret af statskredit gennem Reconstruction Finance Corporation og Works Progress Authority. Orkanen Harvey kunne blive den nationale alarmklokke, der afslutter 70 år, hvor

landet har levet uden nogen sådanne statslige kreditinstitutioner.

Præsident Trump, der besøgte Texas i dag og vil vende tilbage lørdag, sagde, »Det virkelige [finansielle] tal, som vil beløbe sig til mange mia. dollars, vil gå gennem Kongressen. Det vil ske meget hurtigt.« Dette vil kræve en gennemført tværpolitisk vedtagelse, der isolerer »Cruz-Republikanernes« fløj med »ingen regering«. Og det vil finansiere genopbygningen af lokalområdet, men ikke den nødvendige infrastruktur.

Trump sagde også, »Alle midler, som jeg råder over, står til disposition for de lokale, valgte repræsentanter.«

Houston er oversvømmet af vandmængder op til 8-10 fods dybde (ca. 2,4 – 3 meter), med undtagelse af downtown-centrum og et par boligområder, og byen ruster sig nu til stormens »anden passage« i nattens løb og i morgen efter at den vendte omkring ud over Galveston Bay. De to reservoirer i kommunens system til oversvømmelseskontrol flød tirsdag over i alle retninger, og Brazofloden løb over sine diger og ind i beboelsesområder. Houstons små afløbskanaler uden pumpe-systemer, og brakvandssøerne (bayou) – som iflg. den forsømte, nye infrastrukturplan til \$26 mia. skulle have været mangedoblet, udvidet og forsynet med pumper – er alle oversvømmet, og byens hovedveje er blevet utilsigtede afløbskanaler. Mindst én bro er styrtet sammen, og hovedveje vil blive ødelagt.

Direktør for FEMA (Federal Emergency Management Agency), Brock Long, skønner, at 30.000 mennesker vil få brug for redningsindsats for at forhindre, at de drukner, og at en halv million mennesker vil få behov for statens hjælp til at genopbygge deres hjem, og deres levebrød. Frem til tirsdag var 15 mennesker bekræftet druknet eller dræbt af vragele i orkanen. Dette skøn kunne meget vel være lavt. Tusinder af redningspersonel er involveret, inklusive hele Texas nationalgarde og kystvagt, enheder fra andre stater

nationalgarde samt personel fra FEMA. Enheder fra den amerikanske hær er ligeledes mobiliseret, ifald Texas anmoder om deres hjælp.

Omkring 15 % af USA's havnekapacitet er lukket ned i Houstons og Corpus Christis havne, med ukendt grad af skade til følge; hovedveje og jernbaner i det østlige Texas står under vand. Den nationale godstransport er allerede berørt, og dette vil også få følger for den internationale handel. Mere end 20 % af USA's olieraffineringskapacitet er lukket ned, med ukendt grad af skade til følge.

Foto: Situationsbillede fra det oversvømmede Houston.

EU blokerer for Donau/Ægærkanalen foreslået af Kina

29. aug., 2017 – Den Europiske Unions »Meander-bureaukrater« blokerer for gennemførelsen af kanalen mellem Donaufloden og Ægærhavet og kinesiskstøttede infrastrukturprojekter, iflg. en artikel i dagens *Le Figaro*. Med overskriften »Kina presser på for at forbinde Donau til det Østlige Hav« er denne artikel den anden på to dage om kanalprojektet og er skrevet af avisens græske korrespondent, Alexia Kafales. Hun skriver, at, efter europæiske havne, såsom Athen, og jernbaner, er Kina nu interesseret i europæiske vandveje.

Le Figaro skrev, at forslaget om den græsk-serbiske kanal blev fremlagt i Beijing i sommerens løb, for den græske premierminister Alexis Tsipras og den serbiske præsident Aleksander Vucic, inden for rammerne af det store kinesiske design for de »nye silkeveje«, som blev initieret af præsident Xi Jinping.

Artiklen tilføjer, at projektet ville koste \$17 mia. og tage ti år at bygge, og ville kræve, at Moravafloden (biflod til Donau) blev sejlbar for store flodskibe i hele flodens 346 km lange løb, og ligeledes Axiosfloden i hele dens 275 km lange løb, og ville ligeledes kræve en kanal til at forbinde disse to floder. Projektet ville omfatte byggeri og operation af vandkraftværker i hele dets længde. Det må tage i betragtning spørgsmålet om kunstvanding af landbrugsjorder, som projektet går hen over.

Artiklen rapporterer, at China Gezhouba Group Corporation har gennemført forundersøgelser af, hvorvidt det giver Kina en ny og hurtigere måde at transportere sine produkter til hjertet af det Gamle Kontinent. Selv om artiklen hævder, at Kina har udvist nogen tilbageholdenhed over for projektet, så bemærker den, at den Europæiske Unions bureaukratiske slingren frem-og-tilbage mht. at godkende sådanne projekter er det største problem og påpeger tilfældet med højhastigheds-jernbaneprojektet mellem Ungarn, der er en EU-medlemsstat, og Serbien, der ikke er det. Det er blevet opsat af EU til trods for, at både Serbien og Ungarn desperat ønsker projektet.

Figaro konkluderer: »Den Europæiske Union hilser ikke kinesiske investeringer i Balkan velkommen, som ofte ses som et nem indgangsport, eftersom området har behov for kapital og infrastruktur. Dette vil sandsynligvis forsinke projektet for en kanal på Balkan, der forbinder Donau med Ægæerhavet.

Se også *Schiller Instituttet (engelsk)*:
<http://newparadigm.schillerinstitute.com/media/dragan-duncic-the-danube-morava-varadaraxios-aegean-sea-waterway-and-the-silk-road-economic-belt/>

Xinhua om lettelse af fattigdom: En million kadrer ud til de fattige landsbyer

14. aug., 2017 – Under overskriften, »Kina kæmper for endegyldig sejr over fattigdom«, fremlægger en lederartikel i *Xinhua* af redaktør Mengjie en gennemgang af det utrolige projekt for helt at lette fattigdom i Kina frem til år 2020. Han gennemgår den udvikling, der løftede 700.000 millioner mennesker ud af fattigdom hen over de seneste 30 år, og præsident Xi Jinpings løfte om at løfte de sidste 43 millioner ud af fattigdom, omkring 3 % af befolkningen, der primært lever i 128.000 fattige landsbyer i vanskelige egne med ringe infrastruktur, frem til år 2020. Det er mere end 10 millioner om året, eller næsten 1 million om måneden.

Fattigdomsgrænsen i Kina er \$344 (2300 yuan). Ud over direkte hjælp og de nationale infrastrukturprojekter, der når ud til vanskelige egne med transport og elektricitet, er foreløbig næsten 1 million kadrer fra Kommunistpartiet blevet sendt af sted til nødlidende landsbyer, rapporterer Mengjie. Dette omfatter 195.000 førstesekretærer og 775.000 kadrer, der lever og arbejder i de fattige landsbyer, hvor de introducerer projekter såsom landbrug og basal infrastruktur sammen med landsbyboerne og fokuserer på selvhjælp, men også sørger for resurser fra regeringen. Omkring \$12 mia. (80 mia. yuan) er allerede brugt i år på projekter i de fattige landsbyer.

Flytning er en vigtig del. Omkring 10 mio. flere mennesker (ud af de i alt 43 mio. fattige) forventes at blive flyttet til et af de 50 udflytningsområder, hvor der er sørget for boliger og beskæftigelse, frem til 2020, for det meste fra forarmede områder, der er »låst inde« i bjergene.

Xi Jinping insisterer på, at missionen for at skabe et »moderat fremgangsrigt samfund« frem til 2020 ikke vil lykkes, hvis fattigdom ikke fjernes fuldstændigt.

http://news.xinhuanet.com/english/2017-08/13/c_136522861.htm

Foto: Det er næsten ikke til at tro, men for 15 skolebørn, der bor på Liang-bjerget i en fjerntliggende egn i det sydvestlige Kina, er den 800 meter høje klippe mellem deres hjem og deres grundskole i et nærliggende lokalsamfund en meget virkelig forhindring, der skal overvindes.

Kina bringer Silkevejsprojekter til Haiti: elektricitet, boliger og infrastruktur i Port-au- Prince

5. aug., 2017 – Haitian Press Agency (AHP) har meddelt, at Kina har forpligtet sig til et program for byggeri af infrastruktur til \$30 mia., og som er fokuseret omkring Port-au-Prince og meget snart vil blive påbegyndt, iflg. *Huffington Post* den 4. august. Borgmester Youri Chevry kom i denne uge med detaljer, inklusive, at der kommer nye boliger, en jernbane fra Port-au-Prince og ud på landet, markedsfaciliteter og et nyt rådhus. En hovedprioritering bliver opførelsen af et 600 MW elektricitetsværk til at forsyne byen.

En delegation fra Kina tilbragte otte dage i Haiti, som

sluttede den 2. aug. *Haiti Libre* rapporterer, at man vil fortsætte arbejdet med tidsplanen for disse projekter.

De involverede hovedorganisationer er Kinas 'Southwest Municipal Engineering and Design Institute' og 'Baiti Ayiti' (byg Haiti), der har hjemsted i Haiti. Man rekrutterer allerede mandskab; projektet forventes at have 20.000 arbejdere på jobbet fra december i år.

Dette initiativ kommer fra Bælte & Vej-topmødet i maj måned, rapporterer *Huffington Post*, hvor præsident Xi Jinping tilbød infrastrukturprojekter til flere end 100 lande, i ånden fra den Nye Silkevej.

Ledere i Haiti kommer med den indlysende kommentar om, hvor iøjnefaldende, denne Silkevejs-fremgangsmåde for infrastrukturbyggeri adskiller sig fra Clinton Foundations sløvhed og fra Bush/Clinton-komiteens forstillelse om nødhjælp efter jordskælvet i 2010 under Obama-årene.

Foto: Jernmarkedet i Port-au-Prince efter jordskælvet i 2010. Da jordskælvet i Haiti ødelagde Port-au-Princes jernmarked, ødelagde det et nationalt symbol. Bygget i Frankrig og med destination Kairo som jernbanestation, førte historiens, tidevandets eller kaptajners luner det til at ende her, hvor det fungerede som en udmærket markedshal, indtil det først blev hærget af brand i 2008, og dernæst af jordskælvet.

Gør New York til et vendepunkt i historien

Leder fra LaRouche PAC, 20. juni, 2017 – De hastigt voksende spændinger mellem USA og Rusland over de seneste dage

udviklinger i Syrien, har bragt hele planeten ind i en meget farlig og skrøbelig situation. Vi er nu tættere på udbruddet af en global atomkrig, end vi har været på noget tidspunkt, siden Barack Obama og hans klon, Hillary Clinton, blev drevet ud af Det Hvide Hus.

Uanset nogle nyttige skridt, væk fra randen af krig, i løbet af de seneste 24 timer – inklusive meddelelsen fra det amerikanske militær om, at det »tager forsigtighedsforholdsregler for omplacering af fly over Syrien«, i lyset af den russiske advarsel om, at deres mest avancerede radarsystemer ville »være indstillet til at spore sig ind på« ethvert, og alle, fly over syrisk luftrum vest for Eufrat; samt Australiens beslutning om helt at suspendere deres deltagelse i koalitionsflyvninger i området – så kan situationen udløses af det mindste pres. Der er gentagne erklæringer, der kommer fra diverse dele af Trump-administrationen og Kongressen, om, at amerikanernes nedskydning af det syriske fly (over syrernes eget, nationale territorium!) var berettiget; at »vi vil ikke tøve med at forsvare os eller vore partnere, hvis vi trues«, ligeledes i fremtiden; og at Syrien i realiteten skal deles.

Ingen af disse politikker er Donald Trumps – ikke som kandidat, og ikke som præsident. De er politikker, der kommer fra de selv samme kræfter, der arbejder på at vælte hans præsidentskab, eller simpelt hen myrde ham. De repræsenterer lag inden for efterretningsetablisementet, militæret, medierne og Wall Streets finansinteresser – der alle køres fra toppen af Det britiske Imperium – der har lanceret disse operationer for at forhindre Trump i at handle på sin erklærede dagsorden. Velinformerede kilder har rapporteret, at Trump belejres og distraheres af de endeløse, grundløse, juridiske trusler, der samles omkring ham – hvilket præcist er deres hensigt.

Vi må optrappe vores mobilisering for at vække den amerikanske befolkning til denne fare, sagde Helga Zepp-LaRouche til

medarbejdere i dag, og standse det igangværende kup imod Trump. Med folkelig opbakning til de presserende nødvendige forandringer, som vi må organisere, kan Trump befries til at handle for at skabe en helt ny ramme for økonomiske og politiske relationer, med Kina og Rusland i særdeleshed.

Men en stykkevis fremgangsmåde vil ikke virke, erklærede Zepp-LaRouche. En total erstatning af det bankerotte, transatlantiske finanssystem kræves, med en ny, der er bygget op fra bunden, langs linjen af den politik, som Lyndon LaRouche har specificeret i sine Fire Love: en global Glass/Steagall-bankreform og skabelsen af et kreditsystem i Hamiltons tradition for at skabe højteknologiske infrastrukturprojekter og relaterede udviklingsprojekter. Det er præcist, hvad Kina har lanceret med sit epokeskabende Bælte & Vej Initiativ, og som USA nu må tilslutte sig.

Der er intet tydeligere eksempel på dette end situationen omkring New York City og byens smuldrende infrastruktur. Ethvert stykkevis »fiks« af ét problem vil kun gøre situationen værre andetsteds. Hele New York-områdets infrastrukturnet, især transport, må totalt udskiftes, fra bunden og op.

Lad os tage denne krise og vende den til en mulighed, fremførte Zepp-LaRouche. Problemet er så alvorligt, at det ikke kan løses på kort tid. Men hvis man har en plan, vil folk få en fornemmelse af, at en løsning er i sigte, og de vil være optimistiske og vil deltage i problemets løsning. Hvis der kun er kaos, så vil vi stå med et oprør – nationalt, så vel som i New York City.

Så lad os gøre New York til et vendepunkt i historien!

Foto: 29. maj, 2013, blev et tog på vej mod syd afsporet, lige uden for 125. station i New York.

Seniorrådgiver i USA's Transportministerium: Vær opmærksom på Bælte & Vej

12. juni, 2017 – I en artikel med titlen, »USA's engagement i Bælte & Vej er et strategisk imperativ«, i juniudgaven af *Journal of Commerce*, advarer Tony Padilla, en seniorrådgiver for internationale anliggender ved USA's Transportministerium, om, at det er til USA's eget fordærv fortsat at ignorere Bælte & Vej. »Alt imens den Amerikanske Kongres kæmper med den bedste måde at genopbygge en aldrende, amerikanske infrastruktur på, til dels gennem, hvad der ville være en \$1 billion stor investering over 10 år, så indikerer rapporter, at det Kina-ledede Bælte & Vej Initiativ allerede har forpligtet næsten \$2 billion i løbet af de seneste tre år fra forskellige kilder, inklusive Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), banker til Kinas politik og multilateral og bilateral finansiering«, skriver Padilla.

Og alt imens Kongressen har afholdt høringer om infrastruktur, så bemærker Padilla, at mange af deltagerne i en reception på Capitol Hill under Infrastruktur-ugen aldrig havde hørt om Bælte & Vej. Dernæst går Padilla videre med at citere tidligere amerikanske diplomat Chas Freeman for, at projekterne er »den største og potentielt mest transformerende ingeniørindsats i menneskets historie«.

Padilla knurrer over, hvordan USA vil blive kørt ud på et sidespor af Bælte & Vej, hvis det fortsat ignorerer og klager over Kinas »aggressive merkantilisme« og citerer endda admiral Mahan og en af vore nutidige Cassandra'er, admiral James Stavridis. Men hans respons synes mindre et krigshyl end en

opfordring til, at Amerika står ud af sengen og gør noget, går med i Bælte & Vej snarere end at forsøge at underminere initiativet. »At tackle disse spørgsmål kræver en portefølje af løsninger, der kunne omfatte at udføre lobbyvirksomhed for gennemsækelighed i tilbudsgivningen for kontrakter i Bælte & Vej-relaterede markeder samtidig med en fokusering på de formidable problemer mht. at flytte og levere materialer internationalt«, skriver Padilla.

»Som en magt i Stillehavsområdet med enorme økonomiske og strategiske spørgsmål, der står på spil i Bælte & Vej-området«, fortsætter Padilla, »kan USA ikke tillade sig at sidde på sidelinjen og se på, at disse infrastrukturudviklinger i udlandet går fremad. Ved at acceptere Bælte & Vej kunne USA sikre, at selskaber og investorer bliver i stand til at deltage i det, der kunne blive historiens største, økonomiske udviklingsprojekt. Men det må gå frem med forsigtighed og afbalancere fordelene ved større adgang til udviklende markeder samtidig med, at det tager en førende, komplementerende rolle sammen med vore kinesiske modparter for at være med til at udforme et transparent, gnidningsfrit og ligeværdigt handelsnetværk.« Han slutter med endnu en advarsel om, at, hvis USA ikke bliver involveret, vil det »ultimativt gøre det muligt for Kina ensidigt at trække linjerne op for verdens næste, episke kapitel for geopolitik og geoøkonomi«.

Foto: USA negligerede infrastruktur smuldrer.

Hvordan amerikanere bør fejre

Infrastruktur-uge: Gå med i den Nye Silkevej! Gennemfør Glass-Steagall! LaRouche PAC Internationale Webcast, 9. juni, 2017

Matthew Ogden: Jeg vil kort gennemgå, hvad der sker i verden og de udviklinger, der har været i ugens løb. Der foregår virkelig meget i verden; se bare på det tempo, udviklinger finder sted i: fra Kinas Bælte & Vej Forum i midten af maj til Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum, der fandt sted i sidste uge i Skt. Petersborg, Rusland. Vi er nu midt Shanghai Samarbejdsorganisationens (SCO) møde, der finder sted i Astana, Kasakhstan. Både Xi Jinping, Vladimir Putin og Narendra Modi er til stede ved dette SCO-møde, der finder sted netop nu. Der finder bilaterale møder sted på sidelinjen af dette meget vigtige topmøde, mellem præsident Xi og Modi, Xi og præsident Putin, og Xi og præsident Nazarbaev fra Kasakhstan.

Det, vi er vidne til i hele denne række af verdenshistoriske topmøder, er i realiteten en konsolidering af det, som Helga Zepp-LaRouche, under sin deltagelse i Bælte & Vej Forum i Beijing, kaldte »dannelsen af en Ny Økonomisk Verdensorden«. Hun sagde:

»Med Bælte & Vej Forum etablerede vi dannelsen af en Ny Økonomisk Verdensorden. Det var et i sandhed historisk øjeblik; en ny æra for civilisationen. Dette er et faseskifte for menneskeheden.«

Det, vi ser, er en reel konsolidering af dette faseskifte for

menneskeheden.

Præsident Xi Jinpings artikel, som han offentliggjorde aftenen før SCO-forummet i Astana, gav genlyd af denne karakteristik. Han erklærede, at den Nye Silkevej var blevet en succes i løbet af de fire år, der var gået, siden han oprindeligt annoncerede dette initiativ på præcis samme sted – Astana, Kasakhstan – i 2013. Han sagde, initiativet i løbet af disse fire år med held var gået fra idé til handling; og at dette initiativ nu fungerer som et »globalt offentligt gode«. Jeg mener, at denne karakteristik understreger det faktum, at denne nye, internationale orden ikke alene omfatter de økonomiske, diplomatiske og sikkerhedsmæssige relationer, der nu bliver konsolideret; men også, grundlæggende set, et fælles forpligtende engagement til fundamentalt fremskridt for den menneskelige art. Det, som Xi Jinping kalder for »menneskehedens fælles skæbne«.

Hvis vi ser på de spændende budskaber, der netop er kommet fra det kinesiske rumprogram, mener jeg, dette er en absolut korrekt karakteristik. Det bekræftes nu, at Kina, med deres Chang'e-mission, følger planen for at sende en mission til Månen for at returnere med prøver, få prøver af månejord og vende hjem til Jorden med dem; dette vil ske i november i år. Chang'e IV-missionen til Månens bagside, som man har store forventninger til, vil finde sted til næste år.

Lad os se på, hvad der finder sted her i USA. I denne uge så vi, at der virkelig blev lagt ved på bålet i kampen for Glass-Steagall. Marcy Kaptur og Walter Jones er begge i offensiven i denne uge i forbindelse med den såkaldte »Financial Choice Act«. De fremlagde begge en fremragende begrundelse for Rules Committee tidligere på ugen, for deres lovtillæg til Financial Choice Act, nemlig Prudent Banking Law (loven om 'klog og forsigtig' bankpraksis), som ville genindføre Glass-Steagall. Selv om dette desværre blev nedstemt i Rules Committee (dvs. komiteen vil ikke lade dette alternative lovforslag komme til afstemning i salen, -red.), så har begge fået mulighed for at

tale i Repræsentanternes Hus' sal imod Henslering-
lovforslaget. Walter Jones var den eneste Republikaner, der
stemte imod Financial Choice Act og til støtte for Glass-
Steagall, sammen med Tulsi Gabbard, der også er medsponsor af
Glass/Steagall-loven.

Jeg vil afspille først Marcy Kapturs tale, efterfulgt af Tulsi
Gabbards tale:

Her følger videoklippene og resten af webcastet på engelsk:

MARCY KAPTUR: Mr. Speaker, I rise today to oppose the
Financial Choice Act, which abandons the American people, as
well
as safety and soundness in favor of Wall Street. Six mega-
banks
now control two-thirds of the financial sector in our country,
and reap record profits of over \$170 billion in 2016. That's
too
much power in too few hands. Current law has made progress in
protecting consumers from predatory practices. Repeal of
these
consumer protections is not what the American want. This
week,
Congressman Jones and I proposed to table the current
legislation
and replace it with our bipartisan bill, the Prudent Banking
Act;
which reinstates Glass-Steagall protections by separating
prudent
banking from risky Wall Street speculation that tanked our
economy in 2008. The Rules Committee refused to allow our
bill a
vote; nevertheless, we remain resolute. Glass-Steagall is
something President Trump ran on, as did Bernie Sanders. In
2016, both the Republican and Democratic platforms enshrined
policies to restore Glass-Steagall protections. Americans

should

know there is a growing bipartisan consensus fighting to protect

the progress we have made, rein in Wall Street, and keep the wolves at bay and out of your pocketbook. I will be voting "no"

on this bill and urge my colleagues to do the same. I yield back

my remaining time.

TULSI GABBARD: Thank you, Mr. Speaker. Rolling back financial regulations that are in place to protect the American

people will put them and our country's economic security at risk.

However, the Financial Choice Act that is being considered by Congress today does just that. It erodes protections against dishonest, big bank practices that rob people of their hard-earned salaries. The bill repeals the Volcker Rule, it dismantles the Consumer Financial Protection Bureau, strips regulations in place to protect the American people's savings, and actually lets the big banks maintain even less capital that

they need to absorb catastrophic losses; making it so that they're relying once again on the American taxpayer to bail them

out. We don't need to remind the families who have suffered so

much about the pain caused by the Great Recession. In my own home state of Hawaii, from 2008 to 2010, our unemployment rate more than doubled; and 11 million people in America lost their homes. The big banks of 2008 are even bigger and more powerful

today. I urge my colleagues to reject this dangerous bill and instead pass HR790, the Return to Prudent Banking Act, which would reinstate a 21st Century Glass-Steagall Act. I yield back.

OGDEN: So, along with Glass-Steagall, the rest of the debate around what constitutes the core of Mr. Lyndon LaRouche's

Four Economic Laws, is also beginning to open up. While you have

President Trump touring the country as part of his so-called "National Infrastructure Week", this has really been put on the

table in a very real way. The credit for this infrastructure. How do you increase the productivity of the American workforce?

How do you increase the productivity of the American territory,

and how do you apply the American System – the Hamiltonian system – to make this happen?

Just to give you flavor of what Mr. Trump has been saying on the subject over the past week – and we will get into this a lot

more – I'm going to play for you a clip of his speech that he gave in Cincinnati. I think you'll find the setting very appropriate; right against the backdrop of the Ohio River, with

barge traffic going back and forth behind him as he speaks.

So,

here's President Trump:

DONALD TRUMP: [as heard] Thank you all very much. It is great to be back in Ohio. We love Ohio. You remember Ohio, oh

boy. It was supposed to be close; it wasn't close. So wonderful

to speak on the shores of the very magnificent Ohio River.

We're

here today to talk about rebuilding our nation's infrastructure.

Isn't it about time? Spending money all over the world, except

here. We don't spend our money here, we spend it all over. And we'll do it using American labor, American energy, American iron, aluminum, and steel.

The American people deserve the best infrastructure anywhere in the world. We are a nation that created the Panama Canal, the

Transcontinental Railroad, and if you think about this, the great

highway system – the Interstate highway system. We don't do that anymore, we really don't. We don't even fix the old highways anymore. We'll take even fixing them, but we're going

to get them going again like they've never been before. These projects not only open new lanes of commerce, but inspired the immigration and the dreams of millions and millions of people. We crafted monuments to the American spirit; it's time to recapture our legacy as a nation of builders and to create new lanes of travel, commerce, and discovery. We're going to see all

the way into the future; and the future's going to be beautiful.

And the future is going to be bright.

In my campaign for President, I travelled all across the nation. I saw the crumbling infrastructure. I met with communities that were desperate for new roads and new bridges. The bridges were so dangerous, they couldn't use them; they were

worried they would fall down. You've seen that happen. I heard

the pleas from the voters who wanted to know why we could rebuild

foreign countries? My big thing. We build in foreign countries,

we spend trillions and trillions of dollars outside of our nation; but we can't build a road, a highway, a tunnel, a

bridge

in our own nation. We watch everything falling into disrepair.

It's time to rebuild {our} country, to bring back {our} jobs, to

restore {our} dreams. And yes, it's time – finally – to put American first; and that's what I've been doing, if you haven't noticed.

We're going to restore America's industrial might; creating the jobs and tax base to put new infrastructure all over our country. That's what's happening. I'm calling on all Democrats

and Republicans to join together – if that's possible – in the great rebuilding of America. Countless American industries, businesses, and jobs depend on rivers, runways, roads, and rails

that are in dire and even desperate condition. Millions of American families rely on their water and pipes and pumps that are on the verge of total failure and collapse.

We are pleased to be joined today by representatives from many, many industries that depend on a truly critical component

of our nation's infrastructure. These citizens know firsthand that the rivers, like the beautiful Ohio River, carry the lifeblood of our heartland. Roughly 60% of United States grain

exports travel down these waterways to the Gulf. More than half

of all the American steel is produced within 250 miles of where

we're standing right now, and its production depends on the inland waterway system. Up to 25% of the nation's energy cargo

relies on these channels, and the refineries along their shores.

But these critical guarders of commerce depend on a

dilapidated

system of locks and dams that is more than half a century old. And their condition, as you know better than anybody, is in very

bad shape. It continues to decay.

Capital improvements of this system which is so important, have been massively underfunded. There is an \$8.7 billion maintenance backlog that is only getting bigger and getting worse. Last December, up the Ohio River near Pittsburgh, one lock built more than 50 years ago had to be shut down for five days due to hydraulic failure. You know what that means.

Five

days means everything comes to a halt. We simply cannot tolerate

a five-day shutdown on a major thoroughfare for American coal, American oil, and American steel which is going to get more and

bigger. America must have the best, fastest, and most reliable

infrastructure anywhere in the world. We cannot accept these conditions any longer.

A few years ago, a gate broke from its hinges at the Markland Locks on the Ohio River in Kentucky. It took nearly five months to repair. Any of you know about that? Wasn't a pretty picture, was it? I don't think so. In 2011, a massive section of canal wall collapsed near Chicago, delaying everything; and it seemed like forever.

America built the Golden Gate Bridge in just four years, and the Hoover Dam in five years. Think of that. It shouldn't take

ten years to get approvals for a very small little piece of infrastructure; and it won't. Because under my administration,

it's not going to happen like that anymore.

So, I want to thank all of the great workers for being here today. I want to thank all of the great business leaders; you have some business leaders who are legendary people in the

audience. Running massive, massive companies. And being slowed down, but now they'll be able to speed it up.

Not only are we going to repair much of the depleted infrastructure, but we're going to create brand new projects that excite and inspire. Because that is what a great country does;

that is what a great country has to do. America wants to build.

Across the nation, our amazing construction workers, steel workers, iron workers, fitters, electricians, and so many others

are just waiting to get back to work. With the talent and skill

they represent – which believe me, I grew up in the building business. I know the talent and the skill and the courage and everything else that they have. There is no limit to what we can

achieve. All it takes is a bold and daring vision and the will

to make it happen.

Nearly two centuries ago, one American governor had just such a vision and a will. His name was Governor DeWitt Clinton.

As the governor of New York State, he dreamed of a canal stretching nearly 400 miles to connect the Atlantic Ocean in the

east with the Great Lakes in the west. He predicted that its construction would place New York City at the very center of worldwide commerce. He took the idea to Washington, but President Thomas Jefferson – great President – didn't agree with him; and he dismissed that concept as total madness. I'd like to thank all of the people that helped so much in that incredible event, and I think that Jefferson simply understood who he was and who he was dealing with. If you want a New Yorker

to do something, just tell them – like our great past governor – that it's impossible to do. The governor didn't give up, and New York State achieved what they thought was the impossible. When the Erie Canal opened in 1825, he was on the first boat. He personally deposited a bucket of water from the Great Lakes into the New York Harbor. The new canal exceeded even the governor's bold vision. It dramatically reduced the time and cost to transport goods from the heartland. As a result, new settlers rushed into the Midwest, including to right smack here. Probably some of you indirectly, right? Definitely some of you. Just as the daring dreams of our ancestors opened new paths across our land, today we will build the dreams that open new paths to a better tomorrow. We, too, will see jobs and wealth flood into the heartland, and see new products and new produce made and grown right here in the U.S.A. You don't hear that much anymore. We will buy American, and we will hire American. We will not – so importantly – be content to let our nation become a museum of former glories. We will construct incredible new monuments to American grit that inspire wonder for generations and generations to come. We will build because our people want to build, and because we need them to build. We will build because our prosperity demands it. And above all, we will build because that is how we make America great again. Thank you. God bless you. Go out there and work. You're going to see some amazing things happen over the next long period of time. Thank you, everyone. It's a great honor to be with you. Thank you.

OGDEN: So, to address some of what President Trump covered in that frankly inspiring speech, I want to hand it over to Jason. I know we have some other things to cover, but we'll get to those later in the show. I think this is a good point to let Jason tell us how we're going to get to work.

JASON ROSS: OK, this article that Matt referred to earlier, that I wrote about New York City's infrastructure – New York's a case-study, but it really says something about the nation as a whole, namely, that if the biggest, greatest city in the United

States is an infrastructure disaster, what does that say about our economic thinking, about the way we think about infrastructure? How did we let ourselves get into a situation that's this bad?

First, from a national perspective, just some of the numbers, briefly. The American Society of Civil Engineers every

few years does a report card on American infrastructure. We got

a D+. Now, they say that there's \$4.5 trillion of infrastructure

that's needed and of that, only about half of it actually is funded. That over the next decade, there is a little over \$2 trillion in infrastructure needs that currently are not provided

for, that won't happen, that aren't scheduled to take place: Things like the locks and dams on our inland waterway system that

President Trump mentioned, which are in terrible shape! Where the failure – take one example – the failure of the Soo locks on the Great Lakes, if that were to go, for the shipping season

during the warmer months, the estimates from the Department of

Homeland Security are that {11 million jobs} would be lost by the failure of that one piece of infrastructure because it's so critical to so much of manufacturing: Of bringing ore from one place to another, bringing products from one place to another. Without it, there's no alternative way of moving these goods. You're not going to ship it by truck. It won't happen. It's just going to dramatically collapse our productive abilities. Now, these estimates are a little low. The head of China Investment Corp. Ding Xuedong estimated U.S. infrastructure needs at \$8 trillion! What this really all comes down to, though is what we consider our needs to be. Do we think of what we need to do in the future, in terms of repairing what we've already got, which we certainly should repair locks and dams that are threatening failure. But is that what our needs are? It isn't. You've got to say what is going to make us proud a century from now. What is going to be the groundwork that 100 years from now, we will say, "Oh, this was the basis for the prosperity that we had over this century; this is what made it possible." And if you look at the past, at things like the canal that President Trump mentioned, if you look at what Eisenhower did 51 years ago in setting up the Highway Trust Fund and the ability to go out and build the Interstate Highway System, which was a pretty phenomenal thing in its time: 40,000 miles of expressway were built in a decade and a half. That's pretty fast. It was a large project. Every year, 15,000 families were relocated, 40,000 miles built altogether, at a cost in today's terms of about \$500 billion – a big project. A big project. Now, for what we need to do today, to make the groundwork for what we're going to need over the next century, we've got

to

think about leapfrogging. What's the next level of technology?

Improving Amtrak trains?—ugh. Instead, think about how are we going to have a high-speed rail network? Where will these high-speed rail stations be? There's just no way, for example,

on the route that goes from New York to Boston, it can't be upgraded – forget it! It won't happen; we're not going to build

a maglev line that runs along the current Northeast Corridor from

New York to Boston. Not going to happen. Too crooked, too curved, goes through too many downtowns and narrow types of passageways – not going to happen. We're going to build an entirely new rail network in the United States, new high-speed rail network.

We should build maglev rail, magnetic levitation is the leapfrog. That's the next level of technology. It's more efficient, it's safer, it's quieter, less vibration, less disruption to people nearby. Fast, safe, efficient – this is what would be the next generation of technology, that would be a

basis for a higher potential of our country as a whole.

Think about the history of the United States; think about the history of any country. What makes it possible to achieve a

certain level of wealth of economic activity, of development?

Well, there's a lot of aspects to it, but the primary one that makes everything else possible, is your infrastructure platform.

Do you have a network of roads? Do you have availability of power? How about water? Think about where cities are located in

the country, or in other countries – where do cities locate themselves? They don't wind up in the middle of the desert or on

the top of a mountain peak or someplace like that. It's based on the, you might say "natural," infrastructure. Is it near a river? Why is New York where it is? The Hudson River isn't just an inconvenience to traffic because you have to build bridges and tunnels above it or below it. It's the Hudson River! This is a major aspect of shipping that goes into the country. That's why New York is where it is.

Other cities, they are where they are due in large part to rivers for our older cities; and then when you think about what the potential is in building rail networks and building road networks, you create a synthetic environment of infrastructure, that says, OK, this is a place where we should build a new city; this is a place where it makes sense to have production. We can get materials easily, we can work on them, we can ship them out; we've got water, we've got power, we've got transportation, that increases the potential of every bit of land that is developed in that way.

So when you string electric lines out, as Roosevelt did with the Rural Electrification Act, with the help from the Federal government for rural residents to get electricity to their towns, to their farms, this dramatically increased their productivity.

The building of the Transcontinental Railroad; it didn't just mean it as cheaper to ship some thing you ordered from a

manufacturer in New York to San Francisco. Yes, it was cheaper and quicker than going by boat, all the way around; but what did it make possible in the entire rest of the country? You build a rail line, all the places along it are now increased in their potential, increased in their value. So what we need to do, is take advantage of the incredible renaissance in infrastructure that's occurring all around the world – it's led by China. And I've got to say, the incredible success that China's having with its own domestic infrastructure, with the building of 22,000 km of high-speed rail over the past decade. And let's think about this: China is a country, where a decade ago there was zero high-speed rail in China. What you see here [Figure 1] is a map of a future 8 by 8 grid of high-speed rail planned by China. It's double the length of current high-speed rail, 45,000 km. They're going to have that in place in 2035. Where do these lines go? Does it go to currently existing cities? Yes. It would be silly not to link up currently existing cities. Where are the stations? Are they in the downtowns? Not necessarily. Maybe it's difficult to get there; there's already a lot of buildings there. So new areas are opening up for development in China, as a result of these high-speed rail lines. They're tremendously successful. Most of the trips made along this network, are new trips, ones that would not have been made if the network did not exist. So it's not

just people getting somewhere they were already going more quickly, it's actually increasing the transportation throughput in the country.

That's what it would be like in the United States as well, as we develop a national network of high-speed rail [Figure 2]; this will change the productivity throughout the country.

And another aspect of this, I want to show one more thing we can learn from China, which is the increase in energy, to take another metric. I had mentioned transportation. Here's a chart

[Figure 3]: In blue, you see total per-capita energy use in

China, from 1972-2012, so, 40 years. Look at that difference: Total energy use per capita in China is more than four times as

big, almost five times as big. Now, look especially at the red

line: That's the amount of {electricity} used per person in China. Now, I know, in this chart the red line goes above the blue line, because they're different units, so don't worry about

that. The relative change is what's important: {Per-capita} electricity use in China, has gone up {by 25 times}, in past four

decades – 25 times. Think about what that means. Look at the percentage of energy use in China, that comes from electricity,

that's in the form of electricity: It's gone from 3% to 15%—that's a {wonderful} accomplishment! Because electricity is

a higher form of power than energy in general. There's things that you can do with energy, such as burning fuels for cooking,

let's say, or heat to power a diesel train engine, or steam engine or something like this. Electricity is the next level

of
technology. You can do much more with it: You can power
motors

that are controlled by computer equipment; you can have laser
manufacturing technologies, electric-discharge machining,
electron beam welding. The next level of productivity is made
possible through the use of electricity as a higher platform.

I think we can definitely learn some lessons from China.

And the speed at which they have been doing this, I think
absolutely – I wouldn't want to say "vindicates" but it's a
successful experiment that shows that the method of Lyndon
LaRouche is right!

This proposal that China has made of the Belt and Road
Initiative, whereby China is engaged with multilateral
financing

institutions and with its own domestic financial institutions,
like its state banks, its Export-Import Bank, etc., it's been
involved in {major} infrastructure deals with its neighbors
along

the Belt and Road, and even in more distant locations, such as
Africa, where the incredibly new rail opening in Kenya that
reduces travel time from Mombasa to Nairobi from 10 hours down
to

4 hours, with the building of the Standard Gauge Railway
there,

this is the type of project that is just going to dramatically
improve the productivity of Kenya. A Chinese-financed
project,

by the Chinese Export-Import Bank.

These kinds of deals are wonderful. It's a "win-win"
approach where China is able to export its technology, export
its

know-how, the train sets that it builds, and the nations in
which

the infrastructure is being built, of course, benefit from
having

a great new set of infrastructure. So everybody benefits from

this. And the speed that this is being done with, the way that

it's being financed, I think it says, "Hey, we could be doing this here."

This isn't some sort of distant plan. We should take the outlook that President Trump expressed in that speech that we just heard him make and say, we're going to do this right now. We can start building these things right now. The whole Interstate system was built in 15 years, that's pretty fast, when

you think about the size of the thing. What does it look like to

build a high-speed rail network in the United States? Who's going to build the train sets? Where's the rail going to come from? We can gear up to build the rail, but as far as high-speed

trains go, we don't produce those! We actually don't have the know-how among American domestic manufacturers. We're going to

be looking to China, as contractors, to build these kinds of train sets, and also to assist with the financing. China has huge foreign reserves right now, and the head of China Investment

Corp. Ding Xuedong, the guy I had mentioned earlier, he said that

he'd be interested in investing some of the tens of billions of

dollars in U.S. Treasuries that China Investment Corp. holds, happy to invest that in U.S. infrastructure.

I think from that standpoint, when we look at New York, for example, and New York is a disaster – it's on such a thin thread, the ability for the over 1 million who come into Manhattan every day for work, the ability for them to get to work, it is incredibly precarious! This summer, for two months,

two of the four tunnels heading east from Manhattan are going to

be closed for maintenance. That's going to really upset the Long Island Railroad. The two tunnels coming into Manhattan from the west, the rail tunnels going into Penn Station, – which is operating at over 100% capacity; as many trains as could possibly fit through that tunnel are already making the trip. New Jersey transit commuters going into New York has tripled over the past couple of decades. It's just – you can't fit any more people through that tunnel! It's not possible. These tunnels, the ones that I'd mentioned, these are 100 years old, or older! {1910}, the Hudson tunnels were opened up! These are in {desperate} need of repair – but it's impossible to close them to do any maintenance, because so many people are riding on them all the time. The only way that this can be fixed is to build an entirely new set of tunnels, to build a new train station – here we go, [Figure 4] this is the Gateway Project from Amtrak, where additional lines would be built so you could have four tracks going all the way from Penn Station, Newark; there'd be a new loop built at Secaucus – my apologies if you're not familiar with the area, I know this is going fast. You're going to have more than double the flow of people and trains that could be brought into New York. This is a major and essential project. Some work was actually begun on it in 2009, before New Jersey Gov. Chris Christie killed it in 2010. But, it's not enough. Yes, this should happen, but this isn't the real outlook we ought to have. We need to think, how is New York going to fit in a broader, regional scheme of things? What's the high-speed rail going to

look like in the area? How can we totally transform the region's rail stations so that instead of New Jersey Transit trains coming into Penn Station and then turning around, they keep going to the east? [Figure 5] To Sunnyside, Queens, to a new terminal at Port Morris, the Bronx; this is a proposal by ReThink New York City, a public advocacy group up there. We need entirely new subway lines, and a national high-speed rail network. I just want to say one more thing about the Interstate system here [Figure 6] which you see on the screen. This is the original 1955 plan. And I'd like to talk a little bit about how Eisenhower made this reality. First off, in terms of where the demand for roads came from: The real push for an improvement in public roads came in 1880 and it was promoted by bicycle riders, who thought rail was great for trains, but people wanted a smooth way to ride a bike without being quite so bumpy. By the 1930s, trucks only hauled about 10% of freight in the United States; 75% of freight moved by rail in '20s, with trucking doing a small amount at that time, and then inland waterways, the infrastructure that President Trump mentioned in that clip. By 1958, when the highway system was starting to get built, rail was 50% of freight, highways 20%, inland waterways 16%, pipelines 16%; and the ability to build up a broader expressway system was hampered by the fact of how are you going to pay for it? So the Bureau of Public Roads had been getting

appropriations: Congress would vote up some appropriations to the Bureau of Public Roads to give grants to help build up the U.S. highway system. It was unreliable, you didn't know how Congress was going to vote every year; it made it very difficult to do long-term planning.

What Eisenhower did was he set up the – and this is lessons for today for national banking for how to finance these projects – Eisenhower set up the Highway Trust Fund in 1956. It was a separate fund, it wasn't part of the annual budget. Congress wasn't going to vote on it every year, to say, "gee should we build the highway system or not?" and re-debate it every single year. Forget it! Eisenhower set up this special fund that had a dedicated tax system where the money would go straight into it, as a separate capital budget, not part of the annual operating budget. A tax on gasoline – by the way the current gas tax right now, it's too low. It hasn't been increased in a couple of decades. It should be higher. That's why the Highway Trust Fund doesn't have enough money; the gas tax hasn't been increased to keep pace. What else? Tire taxes, for trucks. Trucks have big wear on the roads; a tax for the sale of large trucks, and also a tax for the yearly registration of large trucks. So these kind of indirect taxes ended up sending the money into the Highway Trust Fund, so that it was able to build out this whole road system and not be repaid directly. The emphasis was {not}

toll

roads! That was actually a condition for some of the turnpikes to

get Interstate Highway System funding, was they had to get rid of

their tolls. So, along Interstate-95, I-95, a lot of these roads

used to be tollways; in Connecticut that used to be a tollway.

In '80s, after paying off bonds for repair and upgrade of a bridge, the tolls had to be taken down, that was in keeping with

the interstate system.

That's the way we've got to think about it. Not a public-private partnership, where you say, "I'm going to directly

pay for this project and I'll make the money back through tolls,"

forget it. That'll work for an airport upgrade or something like

that. But for a national high-speed rail network, for these other things, what we need is national banking, so that we can have long-term, low-interest loans, and we can get it away from

the annual squabbles about appropriations; have the ability to have separate capital budgeting to finance this long-term outlook. And of course, none of that is going to happen without

Glass-Steagall.

OGDEN: I think that's the vision that people are looking for, and you even heard President Trump say, "this is the kind of

bold vision." People are ready to work! People are ready to build and it is true, that if you look at the history of the American System, what is it that conquered the West? It was the

spirit of building; this is a nation of builders. This is the

kind of spirit that Gov. DeWitt Clinton, a strong advocate of the American System was a believer in. This article that you wrote, Jason, it's available in the current issue of {Executive Intelligence Review} [http://www.larouchepub.com/eiw/private/2017/2017_20-29/-2017-23/pdf/12-28_4423.pdf] and we'll make a link available. But I want to ask our viewers at this point, what have you been reading in the press this week? What have you been seeing on television? Have you been seeing coverage of National Infrastructure Week? Did you see coverage of this inspiring speech by President Trump in Cincinnati? Did you see coverage, unless you're a C-Span wonk, [laughter] did you see the speeches that Marcy Kaptur [D-OH] and Tulsi Gabbard [D-HI] made on the floor of the House for Glass-Steagall? This is one of the most historic fights in present history: Did you see the coverage of this fight in the Rules Committee, which was very dramatic, over their proposal to repeal the "Financial CHOICE Act," a Dodd-Frank, and replace it immediately with Glass-Steagall? That's a {real} repeal and replace! Did you hear coverage of this new international order that's being consolidated in Eurasia? These three back-to-back summits with world leaders: The Belt and Road Forum, the St. Petersburg International Economic Forum, and the Shanghai Cooperation Organization summit that's happening now? Have you see coverage

of these unprecedented missions that China is sending to the Moon? The same return mission, lunar sample return? The mission

to the far side of the Moon?

Or even, did you see coverage of this absolutely historic election, general election that happened just last night in Great

Britain, when Theresa May got completely trounced and Jeremy Corbyn shocked everybody, and gained unprecedented seats for Labour Party and consolidated his control over Labour, despite all of the opposition from within his own party. Did you see coverage of that? No!

What have you been seeing? Twenty-four hours a day, around the clock, you've been seeing Comey, Comey, Comey, Comey.

This

is the sideshow, – it really reminded me of an episode from the

“People’s Court” or something. [laughter]

ROSS: Or, “Twilight Zone.”

OGDEN: Right. I actually want to point your attention to an article which is available as the lead of the LaRouche PAC website today, called “LaRouche: Stop the FBI Fraud, Stop the Coup against the President – What the Lying Media Is Not Telling

You”

[<https://larouchepac.com/20170609/larouche-stop-fbi--fraud-stop->

[coup-against-president-what-lying-media-not-telling-you](https://larouchepac.com/20170609/larouche-stop-fbi--fraud-stop-coup-against-president-what-lying-media-not-telling-you)].

And that’s a screenshot there from the LaRouche PAC website; this

is the lead for today. And it begins as follows: “Lyndon LaRouche called upon the American people to shut down the coup underway against President Trump which was fed Thursday by the lying testimony of fired FBI Director James Comey before the Senate Select Committee on Intelligence. LaRouche said that

the

coup is an FBI-type operation attempting to destroy the United States, and if it is not stopped, the world will face general warfare.”

And then it goes on to say the following: “On June 7, former Director of National Intelligence Clapper revealed the actual motivation for the coup against Trump in remarks in Australia. He

said that Trump’s openness to peace with Russia—the platform upon which Trump was elected by the American people—was itself wholly against U.S. national security interests, in effect, equivalent to treason.” And then the article goes on to say: “It

was already known in official Washington well before the election, that President Obama, in collusion with the British, candidate Clinton, DNI head Clapper, CIA head Brennan, and FBI head Comey, had steered the U.S. on a war course with Russia and

China, which was meant to be fully activated with Clinton’s election. Trump was elected instead, triggering the coup which has followed.” And then it makes the very clear point:

“President Trump has kept his promise and established better relations with both Russia and China, who are seeking cooperation

with the United States in developing the world based on great infrastructure projects. That is the only issue here.”

Again, that’s the beginning of the article, “LaRouche: Stop the FBI Fraud, Stop the Coup against the President – What the Lying Media Is Not Telling You” which is available on the LaRouche PAC website. And then it goes on from there, and goes

through a very detailed examination of what this process really

has been ever since Inauguration Day; so we encourage you to read

that article. And let me put on the screen again, the link to the

petition: http://action.larouchepac.com/lets_rebuild_the_country.

It's called "Congress, Suck It Up and Move On – It's Time To Rebuild the Country." And the url is <http://lpac.co/rebuild>, that's where you can sign this petition online. And we also have

a mobile phone app that you can text the word REBUILD to 2025248709.

And that petition continues to accumulate signatures, and it's your opportunity to get involved.

I just want to let Jason say a little more in terms of the process that's ongoing. The opportunity that we have ahead of us, – Helga LaRouche's attendance at the Belt and Road Forum that occurred in Beijing, the campaign which we've been running

for the United States to join this Silk Road – what better opportunity do we have than now, when you actually have your President, whatever you want to say about him, is strongly advocating a modernization of U.S. infrastructure and an exciting program to give Americans the opportunity to build a new era of U.S. infrastructure.

ROSS: Well, Trump's initiative is right. His direction on this is right. He likes to build things; you've heard that speech, this is a good direction for this country. What is really not very present is how to finance it. And that's the big

weakness and that's what we are responsible for correcting. That's what Lyndon LaRouche has been working on for decades, is a real science of economics and doing that in opposition to what has taken over United States policy: monetarism.

The Trump idea is that \$200 billion in Federal financing is going to be leveraged to create a total of \$1 trillion over a decade for U.S. infrastructure. That's the Trump outlook. That's

grossly insufficient. The idea that you're going to leverage \$200 billion into a total of \$1 trillion is a difficult thing if you don't have the ability to capture the indirect value of infrastructure. Because, look, think about the value of building up a platform. The value of building up an infrastructure platform, isn't to make money by charging people to use it. Now you open up some business where you're making cookies, well sure, you sell your cookies; people pay to eat your cookies or whatever, that's fine, that's how a business works. That's now how an infrastructure platform works: The return is indirect, the return isn't local to the place where the infrastructure is built. It changes the nation as a whole. And when we think about linking in to the full World Land-Bridge proposal, crossing the Bering Straits, not only will we be able to ship things from the Americas over to Asia more quickly than you can by ship, but you're opening up the Arctic. There's tons of resources in the Arctic! There's petroleum, we know about that; but mineral resources, all sorts of potential up there. It's not worth anything if you can't get to it. So building up that whole network, as Dr. Hal Cooper has put forward in his engineering proposals on this, tremendous change. To the south, bridging the Darién Gap, connecting North, Central and South America as one: These are tremendous potentials. The value of infrastructure, it's indirect, it's not local; {and}, it's not commensurable. A dollar into infrastructure, maybe has, you might calculate \$2.5 of benefit or something like

this. It's not the same dollars. That chart I had showed earlier about China's use of electricity as a percentage of its total power, this represents a transformation of the economy. The fact that total power went up five times, but electrical power went up 25 times, China's not doing five times more of what it used to do, or leaving the lights on longer, or something like this. This represents {a change in the structure of the economy as a whole.} And it's made possible by building out a network of power. China needs {much} more power into the future; China is building nuclear power plants into the future, and this is really the next level of platform of energy, just as high-speed and maglev rail is the future of transportation, nuclear power, developing fusion power, that's the next level of electricity. So we've got to think of those leapfrogging type steps. And our message to Trump is: Good direction, we've got some very serious proposals for you about how to make it all possible; Glass-Steagall is absolutely essential, as you, Mr. President, promised in your campaign. And then, we need national banking, as a way of indirectly financing these projects that just won't give money back to a private investor, it's not how they work. {And} finance fusion, so we get that next level, the next platform will be possible

OGDEN: Yeah, absolutely. OK. I think that's an exciting and very direct message. We've got a lot going on, clearly. This has been a very, very eventful week! And I think we can just expect the pace of the things to continue to increase. So thank you very much for watching today, and please

encourage other people to watch this broadcast; there is a lot of material, and it's a lot to absorb and a lot to teach others about.

Thank you very much, Jason. I know you're going to be up in New York City next week, and presenting some of this, for our friends who are up there, I encourage you to directly participate

in that discussion with Jason. And please read Jason's article,

"Case Study New York City: A Future Platform of U.S.

Infrastructure." We're making that available in the description

for today's broadcast.

Thank you Jason, and thank you for watching. Please stay tuned to larouchepac.com. Good night.

Den globale Silkevej for udvikling og fred – 'går fra idé til handling'

Leder fra LaRouche PAC, 7. juni, 2017 – I dag mødtes den kinesiske præsident Xi Jinping med Kasakhstans præsident Nursultan Nazarbaev, i Astana, hvor Xi, i september 2013, havde annonceret sit forslag for initiativet for det Økonomiske Silkevejsbælte. I en artikel, Xi skrev til sit aktuelle besøg, sagde han, at forslaget med succes var gået »fra idé til handling«, og at det nu virker som et »globalt offentligt gode«.

I dag i USA blev det samme iboende princip om offentligt gode

– et gode, der er for alle – fremlagt, som konceptet for at genopbygge USA, i en præsentation af præsident Donald Trump, i en tale på bredden af Ohiofloden i Cincinnati.

Trump krævede en opgradering af amerikansk infrastruktur og jobskabelse. Der lå et fokus på renovering af sluserne og dæmningerne i Ohio-systemet og af alle USA's indlands- og kystvandvejes 12.000 miles. Han berettede om fortidige amerikanske infrastrukturpræstationer, inklusive byggeriet af Hoover Dam på fem år, og Golden Gate-broen på fire år. Se på Erie-kanalen – som var New York-guvernøren DeWitt Clintons drøm. Thomas Jefferson, sagde Trump, mente ikke, det kunne gøres. Men sig det til en New Yorker, og han finder en måde at gøre det på! Trump sagde, »Vi var engang en nation af byggere ... [Men] vi gør det ikke længere ... Reparerer ikke engang ting ...« Det må ændres, sagde han.

Vores udfordring i USA er at lykkes med at frembringe »handlings«-delen i »fra idé til handling«. Vi må fremtvinge en amerikansk frigørelse af Wall Street/City of Londons kollapsende, monetariske rod og skabe betingelser for bankvirksomhed, kredit og fremgang inden for produktivitet og videnskab, der har til formål at tjene nationen. I denne uge har vi to initiativer inden for dette program.

For det første vil en ny plan for USA blive udgivet af LaRouchePAC's Videnskabsteams medlem, Jason Ross, med titlen, »En fremtidig platform for USA's infrastruktur – case study: New York« (se EIR, 9. juni, 2017). Ross har samarbejdet med dr. Hal B.H. Cooper, transportingeniør, og andre, om specifikke projekter for New York City, der er én stor infrastrukturkatastrofe. I sin introduktion erklærer Ross, »Vi indleder med at fremlægge løsninger på ignorerede spørgsmål om infrastrukturens rolle i økonomien. Og således udstyret med disse koncepter, går vi frem mod USA's nationale infrastrukturbehov i lyset af internationale infrastrukturudviklinger i Kina. Og sluttelig vender vi tilbage til New York City, i sammenhæng med byens nationale og

internationale placering, og diskuterer de nødvendige, næste stadier af dens infrastrukturudvikling, idet vi ser frem, ikke 10 eller 20 år ind i fremtiden, men derimod flere generationer.«

Det andet initiativ i denne uge er handlingen for den nødvendige forudsætning for, at denne økonomiske søsætning kan finde sted – nemlig, genindførelsen af Glass/Steagall-loven fra 1933 for at adskille og beskytte kommerciel bankpraksis fra spekulationsvirksomhed, og som fungerede i 66 år frem til 1999, hvor loven uretmæssigt blev ophævet. To hovedsponsorer af lovforslaget til genindførelse af Glass-Steagall (H.R. 790, Loven om tilbagevenden til klog og forsigtig bankpraksis af 2017) i Repræsentanternes Hus – Marcy Kaptur (Dem.) og Walter Jones (Rep.) – briefede i går aftes Husets 'Rules Committee'[1] om nødvendigheden af Glass-Steagall og behovet for at få en fair debat i Huset om lovens genindførelse. Kapturs 8 minutter lange tale cirkulerer nu nationalt på de sociale medier.[2] Det forventes, at Kaptur vil forsvare den i debatten den 8. juni i Husets sal om H.R. 10, Loven om det finansielle VALG – en dum lov til Wall Streets fortsatte lancering.

Der er ingen tid at spille; farerne er mange. Med hensyn til vores nationale infrastruktur, så er vi gået ind i en forfaldsfase à la »Minneapolis-broen«, som refererer til katastrofen for 10 år siden (1. august, 2007), da en bro over Mississippifloden pludselig kollapsede midt i myldretiden og dræbte 13 mennesker og sårede yderligere 145 i kollapset. Det kunne ske, ikke alene i USA, men hvor som helst, og hvornår, det skal være, i hele landet.

På den internationale scene er situationen i Sydvestasien kaotisk, kompliceret og farlig. I dag angreb terrorister det iranske parlament, med 12 døde til følge. Som den russiske præsident Putin gentog i sit kondolencebrev til det iranske folk, så »bekræfter angrebene endnu engang nødvendigheden af at intensivere internationalt samarbejde om bekæmpelse af

terror«.

Video: Marcy Kaptur briefer Husets 'Rules Committee' om lovforslag til genindførelse af Glass-Steagall, H.R. 790, der ønskes bragt til afstemning i salen.

Foto (Kasakhstan's regering): Kasakhstan's præsident Nursultan Nazarbaiev mødes med formand for Folkerepublikken Kina, Xi Jinping, 6. april, 2013.

[1] I Repræsentanternes Hus har komiteen ansvaret for reglerne for, at andre lovforslag kommer til afstemning i salen. (-red.)

[2] Se: Reinststate Glass-Steagall To Restore 'Golden Age' of American Growth

---

Lad være med at sluge den inducerede pessimisme – Den nye økonomiske verdensorden er allerede på plads

Leder fra LaRouche PAC, 6. juni, 2017 – Til amerikanere og europæere, der døgnet rundt, og alle ugens syv dage, udsættes for en spærreild af rapporter om globale katastrofer, om Trump, der står over for afsættelse ved rigsretssag, om verden, der snart brænder op pga. global opvarmning og flere

og flere 'fake news' – falske nyheder – og 'fake' videnskab og bevidst fremkaldt pessimisme – kom videre i teksten! Verden har forandret sig.

Momentum i vor samtids historie defineres af den enorme sejr for menneskeheden, der blev konsolideret på Bælte & Vej Forum for Internationalt Samarbejde den 14.-15. maj i Kina, efterfulgt af Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum den 1.-3. juni, i Rusland.

Disse fora gik langt videre end til at fremlægge en håbeful vision om en fjern fremtid, men fremlagde også en kortlægning af den transformation af hele planeten, der har fundet sted i løbet af de seneste par år gennem processen med den Nye Silkevej samtidig med, at man har opnået et forpligtende engagement på vegne af det store flertal af den menneskelige race, for at fortsætte denne udvikling i et forhøjet tempo.

USA var deltager i denne proces, med præsident Trump, der sendte en seniordelegeret til Beijing, og med 300 førende industrifolk, der deltog i Skt. Petersborg. Helga Zepp-LaRouches deltagelse på Bælte & Vej Forum, og på fora og i presseinterviews i hele Kina i to uger efter BVF-begivenheden, demonstrerede anerkendelsen i Kina af, at hun og hendes mand, Lyndon LaRouche, tilbage i 1990'erne havde initieret processen med at erstatte den Kolde Krig med udviklingsprojekter, der fysisk og kulturelt forbinder nationer, ligesom den oprindelige Silkevej havde gjort det i fortiden.

I dag talte Helga Zepp-LaRouche til de amerikanske medlemmer af LaRouche-organisationen om det presserende nødvendige i at løfte befolkningen ud af det kontrollerede miljø, som er skabt af de desintegrerende politiske partier, de neokonservative og de mislykkede massemedier. Er infrastrukturen i din by ved at smuldre, som den er i New York City? Stil dig selv spørgsmålet: Hvad ville Kina gøre? Inden for et eller to år ville Kina erstatte forfaldet med nye højhastighedsjernbaner, svævetogs- (maglev-) undergrundsbaner, produktion af

elektricitet ved hjælp af kernekraft og nye faciliteter til uddannelses- og sundhedssektor. Og, med initiativet for Bælte & Vej, sammen med de udviklingsbanker, de har skabt, bringer Kina denne proces til resten af verden – inklusive (hvis vi accepterer) til USA.

Dette er, hvad Franklin Roosevelt og John F. Kennedy ville have gjort. Dette er, hvad LaRouche, meget detaljeret, har foreslået hen over de seneste 50 år, siden Kennedy blev dræbt af dem, der foragtede hans vision og videnskabelige optimisme. I dag gennemgik Zepp-LaRouche, hvordan denne organisation har udarbejdet udstrakte udviklingsprojekter for Afrika, for Latinamerika, for det Indiske Hav/Stillehavsbækkenet og for Nordamerika, og ligeledes for en tilbagevenden til Hamiltons, Lincolns og Roosevelts politikker for udstedelse af statskreditter, der ville fremme sådanne store projekter. Men dette er præcis de forslag, der i dag bliver implementeret under Kinas og Ruslands lederskab!

Der er ingen tid at spille med hensyn til at vække den amerikanske befolkning og de europæiske befolkninger til at gå med i det nye paradigme, der står lige foran dem, men som er skjult af den løgnagtige presse, og af deres egen frygt og pessimisme. Hidtil har præsident Trump nægtet at bøje sig for den nye 'McCarthy-isme', som er orkestreret af briterne og deres aktiver i USA, og som tror, at befolkningen er blevet så »fordummet«, at den vil acceptere den absurditet, at et venskab med Rusland og Kina er en forbrydelse mod amerikansk frihed og demokrati.

Det vil ikke virke. LaRouche-organisationen er, med løsningerne på hånden, strategisk placeret til at bryde igennem moradset for at bringe USA og Europa fuldt og helt ind i den Nye Silkevej, for at genindføre Glass/Steagall-bankopdelingslov og statsbankpraksis i Hamiltons tradition, og for at gå sammen med resten af verden i forceringen af den menneskelige videns fremskudte grænser og skabe en fremtid, der er menneskeheden værdig, her på Jorden, og i vore

fremtidige kolonier i rummet.

RADIO SCHILLER 6. juni, 2017: Trump melder USA ud af Paris- aftale //

Vil han melde USA ind i russisk-kinesisk partnerskab?

v/ Tom Gillesberg.

https://soundcloud.com/si_dk/trump-melder-usa-us-af-paris-aftale-vil-han-melde-usa-ind-i-russisk-kinesisk-partnerskab

---

Kinas succes påvirker kamp om infrastrukturinvestering i USA

Leder fra LaRouche PAC, 31. maj, 2017 – Præsident Donald Trump kan være tæt på endnu et betydningsfuldt skift, væk fra »globaliseringens« døde æra – denne gang er det et amerikansk exit fra Barack Obamas nulvækst »Paris-aftale« – og han er fortsat udsat for ubarmhjertige angreb fra efterretningsstaten. Med endnu et stort, tysk medie, der bringer mord på Trump på banen, denne gang *Der Spiegel*, raser 'globalisterne'

for at blive af med ham.

Men amerikanerne stemte for et fundamentalt skift i økonomisk politik for atter at gøre Amerika til en stor, *industriel og teknologisk* nation. Og nu bliver truslen mod Trump fra den såkaldte »deep state«, »staten i staten«, måske modsvaret af udfordringen med de dybe huller i vejene, og de dybe, økonomiske huller, som millioner af amerikanere er faldet ned i.

Det rapporteres, at Trump-administrationen midt i juni til Kongressen vil cirkulere et udkast til amerikanske investeringer i ny, økonomisk infrastruktur og anmode om, at der vedtages love om det hen over sommeren. Og endnu, mens den investering, Trump vil anmode om, synes at blive stadig mindre end de \$1 billion, han talte om under sin valgkampagne, så bliver modforslag fra Demokraterne stadig større.

På vegne af den Demokratiske Progressive Gruppe og valgkreds og fagforeningsgrupper, der støtter dem, fremlagde henvend et dusin Demokratiske kongresmedlemmer den 25. maj et krav – i form af en kongresresolution, ikke lovgivning – om mere end \$2 billion i direkte, statslig infrastrukturinvestering hen over 10 år, med betragtelig fokus på højhastigheds-jernbaneprojekter og nye projekter for vandveje og vandkontrol. Dette fulgte i kølvandet på et lovforslag om \$1,25 billion som statsbevillinger til ny infrastruktur over kun fem år, introduceret af kongresmedlem Brian Higgins (D-NY).

Der er to faktorer, der fremmer disse forslag: det alarmerende sammenbrud af offentlig infrastruktur i større byer og stater; og så entusiasmen hos dem, der kender til Kinas utrolige Bælt & Vej-infrastrukturplatforme og de offentlige tilbud fra Kina og Japan om at investere i en opbygning af infrastruktur i USA.

Beijings Bælt & Vej Forum den 14.-15. maj var en forbløffende

succes. Schiller Instituttets stifter Helga Zepp-LaRouche, der gav en præsentation om »Verdenslandbroen« under topmødet og i årtier har arbejdet på spiren til dette Bælt & Vej-initiativ, beskrev forummet som at deltage i udformningen af verdenshistorien til det bedre. Lyndon LaRouche, ophavsmanden til ideen fra 1989 og fremefter, sagde i dag: »Vi har etableret noget på globalt plan, og det er godt.«

Kinas udstedelse af produktiv kredit for at styrke andre nationers økonomier så vel som sin egen, har været unik i verden i et årti, og en politik, der både er konfuciansk og i Hamiltons tradition. Politikken i traditionen efter Hamilton mærkes i Amerika som et potentiale.

En sigende artikel i *Asia Times* den 29. maj havde titlen, »OBOR: Hvordan infrastruktur overtrumfer politik«. Den lægger ud med at diskutere Japans »overraskende« vending mod Kinas initiativer, Bælt & Vej og Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). Men dernæst, efter en gennemgang af viften af projekter for jernbaner, havne, elektricitet osv. i mange asiatiske lande, vender artiklen sig mod USA.

»For USA er Kinas OBOR-initiativ blevet en multidimensional udfordring, der påvirker nationale anliggender, såvel som international politik. Kinas fokus på multilaterale udviklingsprojekter har fremhævet et ubehageligt, nationalt spørgsmål for Trump: den amerikanske, civile infrastrukturens affældige tilstand, og Kongressens modstand mod at bevilge de nødvendige midler til at gøre noget ved det ... Amerikas næststørste by, Los Angeles, er indbegrebet af Amerikas smuldrende infrastruktur. På trods af, at byen håber at sikre sig rettighederne til at være vært for 2024-Olympiaden, holdes byen tilbage pga. dens gennemhullede veje med trafikpropper, et aldrende telekommunikationssystem og manglen på pålidelig, offentlig transport. Borgmester Eric Garcetti kom endda med en dybtfølt bøn til Trumps transportminister, Elaine Chao, om at forcere en pakke på \$1,3 mia. til byens undergrundsbane – men det står ikke klart, om administrationen vil føje ham.

»Garcetti går måske til Kina for investering.«

Det viser sig, at Kinas største producent af togvogne, CRRC Corp., allerede bygger 64 nye togvogne til Los Angeles' undergrundsbane, og også til andre byer. Dette er kontrakter, der er udbudt til selskaber: men Kinas præsident Xi og ledere af statsbanker har gjort det klart, at Kina selv kunne investere i kreditydelse til store, nye infrastrukturplatforme, såvel som at være med til at bygge dem; det samme gælder for Japan.

Dette fordrer en statslig, amerikansk kreditinstitution. Ved de Progressive Demokraters begivenhed, understregede *EIR*-repræsentanter over for de tilstedeværende behovet for en nationalbank i Hamiltons tradition, som den centrale kilde til kredit, der kan gøre disse projekter mulige.

Foto: Shenzhen-strækningen af Guangzhou-Hongkong Højhastigheds-jernbanen under konstruktion. Maj, 2011. (Foto: Alancrh / wikimedia commons / CC BY-SA 3.0)

'Fremtiden fødes i dag: Integration og infrastruktur' til at løfte verden op

Leder fra LaRouche PAC, 30. maj, 2017 – 1.-3. juni træder Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum (SPIEF) sammen, under værtskab af den russiske præsident Vladimir Putin, der for to uger siden var æresgæst på Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde (BVF) i Beijing, og som netop i går

i Paris førte strategiske forhandlinger med præsident Emmanuel Macron. I går gav TASS en forhåndsvisning af mødet i Skt. Petersborg, under titlen, »Fremtiden fødes i dag: Integration og infrastrukturprojekter i Eurasien«. Den rapporterer om den kendsgerning, at en opbygning af nationer nu er ved at komme sammen – EAEU (Eurasisk Økonomisk Union), SCO (Shanghai Samarbejdsorganisationen) og Bælt & Vej-initiativ (BVI), plus tre nationer i BRIKS – for at fremme storstilede projekter, der udføres ud fra et »globalt standpunkt«, til alles fordel. Der sættes fokus på specifikke projekter, såsom Vostochny Cosmodrome (Kosmodrom Øst), som Japan er interesseret i at deltage i; og den »Østlige Polygon« – det fjernøstlige program for forbundethed – konnektivitet – som involverer den Transsibiriske Jernbane, Baikal-Amur Hovedlinjen, regionale grænseovergange og havne.

Mødet i Skt. Petersborg er nu den optimistiske »nye norm« i Eurasien, ledet af Kina og Rusland; og billedet er ved at blive fyldt ud for andre dele af verden. I Afrika finder den storstilede åbning af Nairobi-Mombasa-jernbanen sted, hvis 480 km ses som den første strækning i den fremtidige, østafrikanske, længdegående jernbanekorridor. »At forbinde nationer og give mennesker fremgang«, lyder mottoet på den nye, kenyanske linjes lokomotiver.

Uvidende om denne kendsgerning om denne globale omgruppering for udvikling – eller værre endnu, med had til den – er de politiske kræfter, der er sat i gang imod dens succes, og som for størstedelens vedkommende kommer fra den depraverede, britiske imperieflok. Der er et grelt misforhold mellem virkeligheden og så atlanticisternes forslag. Fra Europa kommer der fortsatte angreb mod præsident Trump og mod de amerikanske vælgere, der indsatte ham i embedet, og mod Trumps modstand mod 'grønt' folkemord og NATO-geopolitik. Mandag fortsatte kansler Angela Merkel i Berlin de bebrejdelser imod USA, som hun havde udtalt efter sidste uges G7-møde. I en tale på en konference for bæredygtig udvikling sagde hun, at hun

fortsat er en »overbevist atlanticist«, og at man ikke kan stole på USA; »vi europæere må virkelig tage skæbnen i egne hænder«, især mht. klimapolitik. I dag krævede hun, at Europa er »pro-aktiv i internationale anliggender«. Den tyske udenrigsminister Sigmar Gabriel angreb Trumps »snæversynede« politikker, der har »svækket« Vesten og EU-interesser.

Her til morgen svarede Trump igen i et tweet, men sammenhængen går langt videre end til øje for øje. På spil står præsidentskabets eksistens, USA's integritet som nation, og om USA – meget snart – vil stille sig på linje med det nye paradigme, med Verdenslandbroen/Ny Silkevej. Faren og bestikkeligheden ved angrebene på Trump fremgår af en artikel i *Spiegel Online* fra 20. maj, »Tiden er inde til at komme af med Donald Trump«. Med en hysterisk tirade imod Trump (ingen moral, ingen mål, ingen strategi, ingen hjerne, osv.), gennemgår artiklen, hvordan man kan afsætte ham, med reference til det uhyggelige »Game of Thrones«. Artiklen opfordrer medierne til at »fortsætte med at sige det, som det er: Trump må fjernes fra Det Hvide Hus. Hurtigt. Han er til fare for verden«. Oversat betyder det, at man erkender, at et partnerskab mellem USA, Rusland og Kina er en dødbringende trussel mod Det britiske Imperium.

Sandheden er, at mennesker kan formås til at tænke og overvinde disse beskidte operationer, uanset, hvor uophørlige og farlige, de måtte være. Vi har meget specialarbejde at udføre. En stor udfordring er sammenbruddet og nødsituationen i New York Citys transportsystem. Knap seks uger fra i dag truer massivt kaos, når nogle af toglinjerne mellem Manhattan og Long Island og New Jersey indskrænkes pga. hastereparationer. Dette sker i sammenhæng med, at hele metropolregionens infrastrukturbase er affældig. LaRouche Manhattan Projekt går frem på basis af en overordnet plan, sammenhæng og frem for alt et krav om national handling for en tilslutning til den globale omgruppering for en Ny Silkevej.

Diane Sare fra LaRouche PAC Politiske Komite har en artikel i

det næste nummer af *EIR* (2. juni), der slutter således:

»New York City og de dermed sammenhængende områder har en høj tæthed af kapable mennesker, hvis der fandtes et forceret program for at uddanne dem. Det er de spørgsmål, som USA's befolkning omgående må overveje, og ikke, om Jared Kushner havde et møde med den russiske ambassadør (hvilket under alle omstændigheder sikkert ville have været en god idé).

LaRouches Fire Love angiver det nødvendige, forcerede programs medvirkende faktorer. Vi må nu samle en komite af eksperter, der kan udfylde detaljerne, og hermed transformere den måde, New Yorkere tænker på, mht. den aktuelle katastrofe. Husk, at, på kinesisk, er symbolet for krise og muligheder det samme.«

Foto: Kenyas præsident Uhuru Kenyatta indviede i dag, den 31. maj, officielt den 472 km lange jernbanestrækning med standardspor mellem havnebyen Mombasa ved det Indiske Ocean og Nairobi, hvor han kørte med Madaraka Expressens første, regulære afgang. (foto: www.railwaygazette.com)

Den omgrupperede orientering

Leder fra LaRouche PAC, 29. maj, 2017 – Verden ser meget anderledes ud, når den anskues fra Kina, end den gør fra USA eller Europa, lød Helga Zepp-LaRouches kommentar, da hun vendte hjem fra sin deltagelse i Bælt & Vej Forum i Beijing, der fandt sted 14.-15. maj. Kina befinder sig i en udvikling, der foregår i et forbløffende tempo, og deler nu denne succesfulde model med hele planeten, gennem Bælt & Vej-initiativet. Som en opstigende kraft i hele planetens økonomiske og kulturelle udvikling har Kina et optimistisk og forhåbningsfuldt syn – og ikke den pessimisme og fortvivlelse, der har hersket i det meste af Europa og USA, siden mordet på

John F. Kennedy.

Der foregår nu en global omgruppering, bemærkede Helga Zepp-LaRouche, med fornuftige regeringer, der bringer deres nationer om bord i Bælt & Vej-initiativet. Kun de dumdristige vil blive stående udenfor og 'kigge ind' sådan, som Angela Merkel nu gør med Tyskland.

Præsident Donald Trump må nu handle hurtigt for at sikre, at USA bliver en del af denne omgrupperede orientering. Han valgte klogt at sende en personlig toprådgiver, Matt Pottinger, som sin repræsentant til Bælt & Vej Forum. Nu må han forhandle Amerikas fulde deltagelse i alle aspekter af dette Nye Paradigme, inklusive investering af milliarder af dollars i genopbygningen af Amerikas totalt ødelagte infrastruktur. Trump må handle hurtigt for at skabe reel, fysisk-økonomisk forandring – det er, hvad de millioner, der stemte på ham, venter på. Han må handle hurtigt, for at genindsætte FDR's Glass/Steagall-lov fra 1933 for at skabe den nødvendige bank- og kreditramme for en sådan massiv indsats for genopbygning – dét er mandatet, han fik ved præsidentvalget i 2016. Den idémæssige køreplan for, hvordan disse politikker skal implementeres i USA, har Lyndon LaRouche gentaget leveret – senest i sine **Fire Love (til USA's – og verdens – omgående redning)**.

Præsident Trump bør ikke tillade, at han presses eller distraheres bort fra denne hastedagsorden, af disse tendentiøse og grundløse anklager, der slynges ud mod hans regering, den ene efter den anden. Det er netop *formålet* med disse, af briterne påbudte operationer, at de skal forhindre præsident Trump i at vedtage de nationale, og internationale, politikker, som Det britiske Imperium i den grad frygter. At fordømme og afsløre disse løgne er selvfølgelig nyttigt, og endda nødvendigt. Men, denne eneste måde, hvorpå disse beskidte operationer på afgørende vis kan begraves, er at gøre præcis dét, som briterne er mest bange for; og begynde at bygge infrastrukturen og andre store projekter, *nu*.

En mere passende hyldest til John F. Kennedy i hundredeåret for hans fødsel, end netop atter at hellige vor nation disse politikker, eksisterer ikke.

Foto: Helga Zepp-LaRouche på Bælt & Vej Forum i Beijing, den 14.-15. maj, 2017.